Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XIII. évf., 3. szám, 2021. március

Alwyn Talbot

The asset

Box art

Reboot

Gotcha

Scout

A bad day

INFO BOX

ALWYN TALBOT – CONCEPT ARTIST AND CHARACTER DESIGNER

A videojáték- és filmiparban dolgozó szabadúszó digitális művész, illusztrátor, koncepciótervező, és karakter dizájner.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: https://www.deviantart.com/alwynt
https://www.artstation.com/alwynt

Közösségi média: https://twitter.com/Alwyntalbot
https://www.facebook.com/AlwynTalbotDesign/

Web: http://alwyntalbot.co.uk

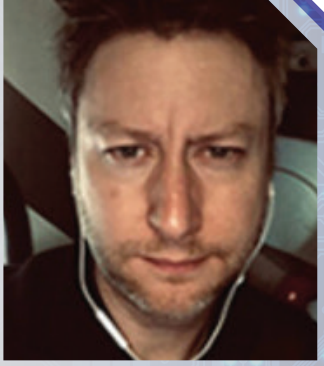

Szerkesztői köszöntő

Hogyan is lehet érzéseket szavakba önteni, gondolatokká formálni? Sokszor mi magunk, írók, költők sem tudjuk. És van, hogy hiába kérdik ezredjére is azt ugyanarról, hogy ez honnan jött, nem tudjuk rá a választ. Legfeljebb ilyeneket mondhatunk lírai homályba burkolva, hogy épp homlokon csókolt a múzsa – vagy jól tarkón vágott egy hickoryfa baseballütővel. Hasonló dolog lehet ez, mint a feltalálóknál. Igaz, ők sokkal földhöz ragadtabb dolgokat alkotnak meg, vagy legalábbis kézzelfoghatóakat, viszont náluk is előfordul, hogy egyszerűen csak kipattan a fejükből a gondolat – Heuréka! –, majd sok munka és kísérletezés után elmondhatják, hogy: *„Be van fejezve a nagy mű, igen. A gép forog, az alkotó pihen."*

Azonban, míg a feltalálót tudományos tények és felfedezések ösztökélik, addig az írókat, költőket többnyire belülről hajtja valami megfoghatatlan kényszer. Persze egy ötlet jöhet bárhonnan, akár a tudományos életből is, de mégis kell valami plusz hozzá, hogy ne tényszerű, száraz maszlagot rágcsáljon végül az olvasó.

Nem utolsósorban arra is figyelni kell az érzések szavakba öntése során, hogy pontosan milyen szavakat is használunk, mi az, ami tökéletesen visszaadja az adott érzést. A gondolatokkal némileg könnyebb a helyzet, mert azok már eleve szavakból állnak, de időnként azért ott is érdemes elidőzni azon, hogy esetleg más szóval jobban érthetőbb-e, amit ki szeretnénk fejezni.

Mindezt még nehezíti, ha a téma, amelyről írni szeretnénk – hogy is mondjam csak finoman – szembe megy az adott propagandával. Persze ilyenkor fordulhatunk teszem azt a szatíra, abszurd, groteszk irányába, vagy épp fogalmazhatunk virágnyelven is, ám korántsem biztos, hogy ezen formákban eljut üzenetünk azokhoz, akiknek szánjuk. Ha pedig direktben, egyértelműen, de azért valamelyest irodalmi formában közöljük mondanivalónkat, érzéseinket, gondolatainkat, akkor rögtön ellenséggé válunk.

Éppen ezért úgy döntöttem a *„Ne szólj szám, nem fáj fejem"* elv alapján, hogy inkább nem írok semmit a világ jelenlegi helyzetéről. Jobb lesz ez így mindenkinek. Majd valamikor... úgy két hét múlva.

Jimmy Cartwright

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.
Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.
A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Pályázatok

Lovecraft és én! – Közösségi pályázat 4
„Karant-Ének" vers- és novellaíró pályázat . . 4

Novellák

Cat_ - **Szerelemről zenéről és padokról** 5
n13 - **A napi élet dolgai** 5
Tad Rayder - **Az élet sötét oldala** 6
Anonymus R. Chynewa - **Balszerencse**. 7
kosakati - **Taposó**. 8
Indignation - **Időmágus** 9
Carun - **Rémálom a Galiba-toronyban** 10
R. Harbinger - **Sárkányölő Klaus mindent gyógyító keze** 11
bel corma - **Vámpírvadász**. 12
Cat_ - **Fenyves** 13
Baráth Zoltán – Hangyási /Mortelhun/ Mihály - **Elkaplak** 14
bombahoppa - **Küldd tovább!** 15
Petya - **Teremtéstörténet**. 16

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Rétlaki Flóra - **A Feketesárkány halála** 18

Mozijegy

Jávorszki András - **A tévéműsor, ami majdnem kinyírta a Star Warst**. . . . 19

Versek

jocker - **Havas-hideg pillanatok** 22
csabi669 - **Már teljes lendülettel festeget...** 22
Mortelhun - **Füstös - rímes** 22
edwardhooper - **S lőn...** 22
Mortelhun - **Meggymagos** 23
edwardhooper - **Hold** 23
Seth - **Várlak** 23
Anonymus R. Chynewa - **Otthoni vita** 23
jocker - **Vezérfény**... 23
Krómer Ágnes - **A tél kapujában** 23

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XIII. évf. 3. szám, 2021. március
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége

Az első borítón Alwyn Talbot: Yikes című grafikája, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A hátsó borítón Alwyn Talbot: Farm című alkotása látható.

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.

Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)

www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Lovecraft és én! – Közösségi pályázat

Kedves barátaink, Lovecraft rajongók!

1937. március 15-én, 84 éve hunyt el Howard Phillips Lovecraft a reggeli órákban, hivatalosan 7:15 órakor a Jane Brown kórházban. Az utolsó napok fájdalmai olykor elviselhetetlenek voltak, ám mégis, az ókori filozófusok sztoikus nyugalmával várta az elkerülhetetlen halált. Személye és munkássága egyaránt formálta a horrorirodalmat, művészetének jelentősége elvitathatatlan.

Célunk és feladatunk a magyarországi lovecraftiánus közösség segítségével megőrizni, tovább vinni H. P. Lovecraft irodalmi örökségének eszenciáját. Közösségünk fontos számunkra, ezért hozzátok fordulunk, és tőletek kérdezzük:

Mit jelent számodra H. P. Lovecraft és munkássága?

Alkotói pályázatot indítunk, amely valójában nem is pályázat, hiszen nem hirdetünk nyertes, szokásainktól eltérően ezúttal nincsenek nyeremények.

Arra kérünk, hogy mond el, mutasd meg mit jelent számodra Lovecraft és művészete, a kozmikus rettenet irodalma. Novella, költemény, esszé, értekezés, naplórészlet, önvallomás, illusztráció, kollázs, tánc, zene, videó, színpadi előadás, jelmez, szobor, makett, dioráma… Érzések, benyomások, álmok, első, vagy utolsó találkozás, ihlet, egy különös esemény, vicces történet, szerepjáték beszámoló, hátborzongató kaland… Bármi, amin keresztül ki tudod fejezni, be tudod mutatni ezt a különös kapcsolatot. Az anyag érintheti Lovecraft valamely konkrét írását (ebben az esetben ezt ne felejtsd el megemlíteni), vagy általánosságban kifejezhet egy érzést, élményt, megélést, amelyhez kapcsolódik Lovecraft személye és/vagy életműve.

Teveink szerint a legérdekesebb, legegyedibb anyagokat közzétesszük az egyesület honlapján, illetve készítünk egy „hangulatvideót" is a beérkező anyagokból, természetesen az alkotók kifejezett engedélyével.

Ezúttal nem probléma, ha egy olyan alkotásodat küldöd el nekünk, amely már régebben készült, azonban mindenképpen arra bíztatunk, hogy készíts újat, mutasd meg kreativitásodat. Részletes szabályokat, leadási feltételeket nem fogalmazunk meg, azonban vannak olyan fontos megkötések, amelyeket figyelembe kell venned. A legfontosabb, hogy a beküldött anyag rólad, és Lovecraftról, művészetéről, műveiről szóljon, kettőtök kapcsolatáról szóljon. Ne használd fel más szellemi termékét, lehetőségeidhez képest saját alkotást készíts. Természetesen utalhatsz más kreatív alkotásaira, például egy beszámolóban, vagy emlék megírásában, de ebben az esetben is a lényeg az, hogy a kapcsolatodat mutasd be Lovecrafttal. Arra kérünk, hogy kerüld az erőszakot, a pornográfiát, a trágárságot, és kifejezetten mindenféle kirekesztő tartalmat. Végül pedig, ne fogalmazz meg, ne közvetíts olyan üzenetet, amellyel a Magyar H. P. Lovecraft Társaság nem azonosul (politikai állásfoglalás stb., politikai tartalom mindenféle szinten és formában ki van zárva). Tudjuk, hogy Lovecraft személye megosztó, azonban ez nem az az alkalom, amikor ezt kifejezésre kell juttatni.

Tiszteld H. P. Lovecraft személyét és munkásságát, tiszteld a közösségedet.

Ha szöveget és/vagy digitális képet küldesz nekünk, akkor azt csatold az info@lovecraft.hu címre küldj email mellé. Egyéb esetben, például nagyobb videofájlok, zenei állományok stb. küldése előtt vedd fel velünk a kapcsolatot ugyancsak az egyesület email címén, és egyeztetünk a további részletekről. *A tárgymezőben ez szerepeljen:* **Lovecraft és én**. Adatkezelési tájékoztató ehhez a pályázathoz ezen a linken.

A határidő, amelyet ezúttal lazán kezelünk: május.

Elképesztően kíváncsiak vagyunk. Különös, furcsa, érdekes, meghatározó, és különösképpen ezekben a nehéz időkben, pozitív élménybeszámolókat várunk. Ez a pályázat az egyik első lépés az felé, hogy közösségünk tagjai közelebbről is megismerhessék egymást.

Kreatív napokat, jó munkát kívánunk.

Magyar H. P. Lovecraft Társaság

Forrás: lovecraft.hu/2021/03/15/lovecraft-es-en-kozossegi-palyazat

„Karant-Ének" vers- és novellaíró pályázat

Korábban még nem publikált verseket és novellákat várnak, terjedelmi megkötés nincs.

Egri László hajdúszoboszlói költő és író, a Kortárs Költő Liga irodalmi szervezet elnöke és a Polikróm folyóirat alapító-főszerkesztője „Karant-Ének" címmel vers- és novellaíró pályázatot hirdet.

A pályázatra olyan költeményekkel és novellákkal lehet nevezni, amelyek témája a bezártság, elszigeteltség érzése.

Egy pályázó tetszőleges számú pályamunkával jelentkezhet, terjedelmi megkötés nincs. Csak olyan műalkotásokkal lehet nevezni, amelyeket korábban még sehol sem publikáltak.

A legjobbnak ítélt alkotások megjelenési lehetőséget kapnak a Polikróm online művészeti folyóirat következő lapszámaiban.

A beérkezett írásokat háromtagú bíráló bizottság értékeli:
A bíráló bizottság elnöke: **Egri László** költő, író, többszörös díjazott és sikerlistás szerző, a Fiatal Költők Kulturális Követe
A bíráló bizottság tagja: **Gyarmati Zsolt**, a Polikróm folyóirat szerkesztője
A bíráló bizottság tagja: **Szilágyi Gábor**, a Polikróm folyóirat szerkesztője

A műveket a koltoliga@gmail.com elektronikus levelezési címre várják. A beküldés határideje: 2021. június 1.

Forrás: https://www.dehir.hu/kultura/vers-es-novellairo-palyazatot-hirdettek-a-karanten-es-a-bezartsag-a-tema/2021/03/10

Cat_

Szerelemről zenéről és padokról

Tisztelgés Örkény István Ballada a költészet hatalmáról című műve előtt

A népligeti fák alatt állt egy pad. Közönséges ülőalkalmatosság betonból öntve, pirosra mázolt ülőkével, az elmúlt rendszerből örökölt mementó. Az emberek helyet foglaltak rajta, és elfogyasztották újságpapírba – később nejlonzacskóba – csomagolt reggelijüket, elszívták a csak-még-egy-utolsót slukkot, vagy azon merengtek, hogy most aztán ráborítják a főnökre az asztalt (nem borították rá).

Egy borongós, novemberi délután két ifjú fenék nehezedett a padra, egy csupa kéz, csupa láb fiúé és egy karcsú lányé. A közeli művészeti gimnáziumban tanultak mindketten, a fiú onnan hozta magával a hegedűjét. Lángvörösre gyúlt az arca, még mielőtt kimondta volna a kimondanivalót.

– Én... én... szerelmesvagyokbelédésjátszomnekedegydalthael fogadod? – zúdult ki belőle egy szuszra, majd egy sóhaj után hozzátette: – Neked írtam.

– Aha – vonta meg a vállát a lány.

És a fiú gyengéden a húrokra illesztette a vonót. Nem volt különösebben értékes hangszer – az iskolától kapta gyakorláshoz –, és ezt a húrok fáradt, reszelős hangjából is ki lehetett hallani. De ezek a húrok most fényesen szóltak, ahol fényesen szólni kellett, doromboltak, ahol dorombolni kellett, így énekelték meg a fiú szerelmét, aki lehunyt szemmel játszotta el a dalt.

Néhány járókelő megállt egy percre, hogy aztán tovasiessen.

– Na? – nézett a fiú a lányra várakozón, miután leeresztette a vonót. – Tetszett? Ugye, tetszett? Neked írtam...

– Aha, nem rossz – vont vállat a lány.

Nemsokára elmentek, de testük lenyomata még egy darabig melengette a piros ülőkét.

Aztán egy ideig nem jött senki. A csípős hideg bekergette a szállásra a hajléktalanokat, a reggelizők inkább egy olcsó kávé mellett üldögéltek a helyi presszóban.

– Az istenit ennek szarnak! – szitkozódott egy munkásruhás férfi egy hűvös tavaszi reggelen. – Nehogy ráülj! Elrepedt alattam, mindjárt szétesik – szólt oda a társának, aki hallgatott rá, és egy másik – kék – padon telepedett le.

– Minket bezzeg tudnak cseszegetni a közteresek, ha elszórjuk a cigit – dohogott tovább a munkásruhás.

– Ja – hagyta rá a társa, és elnyomta a csikket az ép pad oldalán.

Nem vették észre, hogy a törött pad köddé vált, vagy ha észrevették, nem törődtek vele. Ugyan ki törődik egy pad álmaival?

Azt mondják, a zenélő kútnál, a Margit-szigeten felbukkant egy ócska, hámló-piros ülőalkalmatosság. Csak úgy. Senki nem tudja, honnan került oda, hiszen a parkban régóta a környezetbe jobban illő, míves padok terpeszkednek. Többször megpróbálták eltávolítani – a dizájn ugye –, de másnap reggelre újra elfoglalta a helyét. Andalgó fiatal szerelmesek, vagy épp őszülő hajú újrakezdők gyakran leülnek rá, hogy a kút zenéjét hallgassák. Néha eljegyzési gyűrűk is gazdát cserélnek.

A törött ülőke miatt még senki nem tett panaszt; talán nem is törött.

n13

A napi élet dolgai

– Az emberek között egyre erősödik a diszkrepancia – súgta oda Bogyó Babócának egy szép délutáni napon, miközben a patakparton üldögéltek.

– A semmi is folyamatosan erősödik – kontrázott Vendel, a szarvasbogár.

– Nincs olyan, hogy semmi – sóhajtott Baltazár, a méhecske. – Olyan van, hogy kozmológiai eseményhorizont, és előbb-utóbb minden, ami a galaxisunkon kívül van, eltűnik mögötte, hiszen olyan gyorsan tágul a tér közöttük, hogy a fénynél gyorsabban kéne haladni, hogy utolérd. A végén pedig minden anyag szétbomlik a fotonokig.

– Beszéljünk inkább a járványhelyzetről, az úgyis aktuális – mondta Alfonz, a tücsök.

– Nem jöttök labdázni? – kérdezte a százlábú, akinek szerencsére volt gyakorlati érzéke.

– Végül is miért ne! – válaszolták kórusban a többiek, és boldogok voltak, hogy a százlábú elterelte a figyelmüket a napi élet nehéz dolgairól.

Tad Rayder

Az élet sötét oldala

Egy újabb mámoros éjszaka után, amikor otthon felébredt az ágyában, azt vette észre, hogy mindene ragad, és a körülötte lévő ágynemű húzat tiszta vörös. Először azt hitte, hogy a mintákat látja a takarón és a párnahuzaton bíborvörös foltokkal és csíkokkal tarkítva, de mindez csak a szemének még mámorban úszó homályos képzelete volt. Az, amit látott, nem volt más, mint a saját vére, és ezután kezdett neki csak derengeni, hogy az éjszaka balhézott az egyik kocsmában. Ahogy kikászálódott az ágyból, kiment a fürdőszobába, és meglátta önmaga elázott, másnapos arcát, az orrán furcsa sebet vett észre, amit alvadt vér vett körül.

Valami derengett neki az éjszaka emlékeiből, hogy a sokadik kör fogyasztása után ismét a pult felé vette az irányt, és olyat csinált, amit soha nem szokott, belekötött egy vele egykorú emberbe, és az lefejelte. Mint utóbb kiderült, hogy az illető miért folyamodott ehhez amellett, hogy ő is ittas volt, az ok, és elég nyomos ok volt, azt hiszem, az az volt, hogy a szájára vette a másik tag édesanyját.

A tükörben nézve a sebet úgy érezte, hogy szétszakad a feje, de nem tudta eldönteni, melyik fáj jobban, a seb vagy a feje a másnaposságtól. Fejének zúgása, úgy érezte, mint ha azt is elhomályosította volna, ami eszébe jutott a tegnap éjszakából, de a valóságot nem tudta sem letagadni, sem becsapni, aminek a foltjai ott éktelenkedtek arcán ezer színben pompázó neonfényként.

Jobban szeretett volna még pihenni és aludni, de miután rendbe szedte magát, jelenése volt egy irodalmi kurzuson, amit online is el tudott volna végezni, de mivel nem igazán szerette az online világot, így inkább bejárt az órákra, mert nem szeretett volna mindjárt az első óráról lecsúszni csakis azért, mert szörnyen érezte magát. A kurzus neve szövegboncoló volt, de ő inkább most azt érezte, hogy nem az előtte papíron szereplő, szöveget kell értelmezni és boncolnia, hanem mintha az ő agyát szedték volna szét apró molekulákra, ami egy egyetemi tanszék kísérleti órájának szerves részét képezi a diákok számára. Nagy nehezen kidolgozta az előtte elterülő szöveget, ami hogy ha online csinálná, lenne rá egy hete, hogy megcsinálja, de ő úgy gondolta, hogy így észszerűbb.

A sok alapozó megtette a hatását, mert a kurzuson jelenlévő emberek közül senki nem kérdezte, meg, hogy mi történt vele, de persze azt ő is tudta, hogy ez még nem azt jelenti, hogy nem vették észre az arcán elterülő foltokat. Attól, hogy még nem kérdeznek, az embertől, beszélhetnek róla a háta mögött. A magára kent sok alapozó igaz, hogy megvédte a kérdésektől, de attól még azt sem tudta, hogy hogyan is jutott ebbe a helyzetbe, hogy ő állandóan az alkoholban keresi a vigaszt és a megnyugvást. Ez az élet, amit élt, neki teljesen megfelelt, mert úgy gondolta, hogy nem tartozik senkinek elszámolással, magában meg valahogy csak elrendezi, de annyi azért volt benne, hogy amit igazán szeretett volna elérni, azért mindig tett, még ha csak apró kis lépéseket is, de tett érte.

Szeretett volna író lenni, és azért döntött úgy, hogy elvégzi ezt a szövegboncoló kurzust, mert mindennek ez az alapja. Ha ez megvan, akkor tud továbblépni és fejlődni ahhoz, hogy egy magasabb szintre léphessen a jó íróvá váláshoz. De mindezek árnyékában ott volt a vágy, a szomjúság az alkohol iránt, ami szüntelen gyötörte, és nagyon kevés volt az az alkalom, amikor nemet tudott neki mondani.

Amikor hazaért a kurzusról, vágyát csillapítva oltotta el szomját egy doboz sörrel, ami felüdülést hozott neki a másnaposságra. Minél többet ivott, annál jobban elmerült az emlékeiben, amit persze józanul is megtett, amik bizonyosságot szolgáltattak neki egykori boldog mivoltjához. De sajnos rá kellett jönnie, hogy ez ő neki csak egy tündérmese volt, ami az akkori időben megteremtődött benne a boldogság fogalma, és vissza kellett térnie ahhoz, amit már annyira jól ismert, a szomorúság és a magány börtönéhez. A jót, amit kapott, elraktározta magában, de minden jó valóságérzetét felfalta körülötte az élet.

A sör örömittas mámorban úszó, kesernyés íze úgy csúszott le gyorsan a torkán és járta át utána kellemesen a testét, mintha ezt az ízt soha többé nem érezhette volna. Ahogy megitta az elsőt, következett a második, és amire észbe kapott, a tegnapi nap ittas állapotába került elterülve az ágyon, mint a levelibéka.

Egy-két óra alvás után, amikor felébredt, kiment a konyhába, hogy igyon egy pohár vizet, és amikor megitta, hűsítő érzés fogta el a gyomrát. Az agyának meg kimondottan felüdülést jelentett a sok alkohol után, mert végre megfelelő mennyiségű oxigént kapott a józanodás útjára lépve. Arra gondolt, hogy ha megcsinálja ezt a kurzust, akkor olyan íróvá válhat, amilyet szeretne. Olvasottá. Persze tisztában volt vele, ahhoz, hogy ezt elérje, rendbe kell szedni az életét, és tiszta fejjel kell gondolkodnia a jövőjével kapcsolatban. A nyolchetes kurzusnak mire vége lett, annyi alkoholt döntött magába, hogy képtelen volt elhinni, hogy mindezek ellenére is sikerült neki a tanfolyam. A napok egybefolytak, a nappalok eggyé váltak az éjszakával, és az a szűnni nem akaró zakatolás is folytonossá vált a másnaposság jeleként. Ilyenkor utálta a fényt, és inkább olyannak szerette volna ezeket a pillanatokat, mint maga az élethez való hozzáállása ebben az állapotban. Sötétnek és valószerűtlennek. Pedig önmagában egy víg kedélyű, hétköznapi srác volt egy álommal, de az élet olyan dolgokat ismertetett meg vele, amit ő soha nem akart. Ilyen volt az alkohol is, de nagyobb volt a csodálat iránta, mint a lemondani akarás vágya. Tisztában volt vele, hogy ha az ember nem vigyáz, akkor az élet sötét oldala lesz a társa a mindennapokban. S az is lett.

Sümeg, 2021.03.04-06.

Anonymus R. Chynewa

Balszerencse

Fiatal pár sétál éjjel a kikötő felé a rakparton. A lány szolid sminket, és visszafogott estélyit visel, karján ruhájával harmonizáló színű retiküllel, a férfi olyan öltönyt, melynek árából egy középosztálybéli család fél évig jóllakhatna. Gallérja letűrve, inge felső két gombja kigombolva, nyakkendője csomózatlan. Tőlük pártucat lépésre egy koszos, loncsos hajléktalannak tűnő alak hever egy raktárház hulladékkal borított tövében, egy törött izzójú lámpa alatt, a sötétben. Talán alszik… hogy él, azt is csak lassan előgomolygó lehelete mutatja.

Az út nyirkos, mintha csak pár pillanattal ezelőtt állt volna el az eső, ám valójában a tenger felől érkező sós pára telepedett rá mindenre. A férfi hevesen gesztikulálva érvel, a lány csendesen válaszolgat.

– …De Bill… ezt nem gondolhatja komolyan. A demokrácia a létező legjobb társadalmi rend. Hisz' valójában MIND egyenlők vagyunk, tényleg!

– Ne haragudjon, kisasszony, de ebben sajnos téved. Nem más ez, mint közkedvelt tévhit, mit elhitettek a nagybetűs Néppel. Köztudott, hogy az ember nagy tömegben idióta. Gondoljon csak a történelem során előforduló lincselésekre… vagy az őrjöngő vandalizmusra. Nem is kell messzire visszaemlékezni, ugye? Na most, ha „minden ember egy szavazat" és a „többség dönt" frázisokat összeadjuk ezekkel a tényekkel, akkor arra kell rádöbbennünk, hogy minél több ember van benne egy ügy eldöntésében, exponenciálisan nő annak a valószínűsége, hogy a döntés hibás lesz.

– Ez azért így elég merész kijelentés, nem gondolja?

– Nem, dehogy, csak figyeljen! Nézze meg ezt a mai helyzetet! Minden politikai hatalomra éhező párt a választások előtt megígér MINDENT! Ám ennek nagy részét soha nem fogja megtartani. De tovább megyek; sok ígéret már a kimondása előtt eldöntetett, hogy hazugsággá válik. Ám a fő probléma az, hogy olyanok is szavazhatnak, akiket hihetetlenül könnyen lehet befolyásolni. Gondolok itt például a nyugdíjasokra. Ígérd nekik, hogy emelkedni fog a nyugdíjuk, tuti rád fognak szavazni! Vagy a nagycsaládosok! Ígérd nekik, hogy több szociális juttatást adsz majd nekik, tuti rád fognak szavazni! Hogy a kisebbségről, meg az egyéb olyan rétegekről már ne is beszéljünk, hol az átlag intelligencia a feltétlen reflexek működtetésére elegendő… hát, hogy várható el az ilyen emberektől, hogy pártatlanul, felelősen döntsenek?

– Kedves Bill… én úgy gondolom, hogy mindezeknek ettől függetlenül elidegeníthetetlen joguk van a szavazásra, és hogy egyenértékűnek tekintsék őket a többiekkel.

– Hát persze! A Demokráciában! Hiszen épp erről beszélek, hogy ez a rendszer nem alkalmas az emberi civilizáció magasabbra emelésére!

– Akkor mégis, ön mit tartana működőképes rendszernek?

– Hiszen ez nyilvánvaló! Az elitista társadalom a tuti befutó! Mindenki annyit ér, amennyit meg tud fizetni! Aki gazdag, azt bizonyosan nem lehetne megvenni álszent ígéretekkel, hanem valóban olyan döntéseket hozna, mely tovább mutat a „Holnaptól olcsóbb lesz a tej!" ígéreteknél. Akinek meg nincs vagyona, ne akarjon beleszólni az ország dolgaiba!

A pár ekkor a földön heverő alak mellé ér. Az tán meghallhatta beszélgetésüket; megmozdul.

– Uram… egy kis aprót szánna rám?...

– Most nézze meg ezt a fickót! Egész világát kiteszi, hogy vajon holnap lesz-e elég piára-, jobb esetben kajáravalója? Hát, hogy várhatná el tőle bárki, hogy objektív, mindenki számára megfelelő döntést hozzon? De az ön által oly' nagyra tartott demokráciában ennek a koszos rongycsomónak ugyan annyi joga van, mint nekem, aki az egész városrészét meg tudnám venni csak azért, hogy felgyújtsam, és lássam, hogy menekül a fajtája!

– Na de Bill… talán nem kellene ilyen hangosan…

– Ugyan miért ne? Mit tudna tenni azon kívül, hogy csendben megvárja, míg odébb állunk? Hallod, öreg? Ne kunyerálj, menj el dolgozni! Most nézz rá, kedvesem! Ennek a szutyoknak most ugyanannyi joga van, mint nekem. Nem mondod, hogy ez így van jól? Adj neki egy deci pálinkát, és arra szavaz, amire csak akarod!

A koszos férfi újfent megmozdul, úgy tűnik, feláll. Míg a földön ült, nem lehetett tudni, hogy majd' tíz centivel az öltönyös fölé magasodik. Amaz elnémul, s önkéntelenül egy fél lépést hátrál. Aztán váratlanul egy pisztolycső bújik elő a rongyok közül, és egyenesen rá mered.

– Tudja, uram… egész tetszetős a maga kis elmélete. Ám van benne egy kis bibi! Miből gondolja, hogy csak olyanoknak lenne elég pénze, akik megérdemlik? Példának okáért, én most kiszedem magából az összes titkos bankszámlájának, internetes hozzáférésének a jelszavát. Ahová biometrikus azonosítás szükséges, oda elviszem a maga jobb kezét. Az összes vagyonát, beleértve ingó és ingatlan befektetéseit, pénzzé teszem, és átutalom a saját számlámra. Azt hiszem, kezdi kapizsgálni.

Az öltönyös férfi elsápad, dadogna pár szót, hogy nincs nála készpénz, ezzel nem megy semmire…

– Nem, drágám, azt hiszem, még nem kapizsgálja – szól az estélyibe bújt hölgy, miközben ellép az öltönyöstől, és a másik mellé áll. – Még nem tudja eldönteni, mit is akar valójában. Úgy gondolja, még akár nyertes pozícióba is kerülhet, ha jól forgatja a szavakat. Igaz, Bill?

– Öö… nem találok szavakat. Tehát… az egész nem véletlen volt? Nem véletlenül jöttünk össze a partin?

– Bizony, Bill, nem véletlenül. És amit az imént mondtál… hagy a nagyobb vagyon elengedhetetlen feltétele a felsőbbrendű intelligencia, vagy valami hasonló… komolyan meg sem fordult a fejedben, hogy esetleg valótlant állítok akkor, mikor azt mondom, csak ezen a környéken találtam parkolót?

– Mitagadás… nem. De ha már ilyen jól becsaptál a kis barátoddal… arra is gondolhattatok volna, hogy csinálhatsz bármit, akár még meg is ölhetsz, de a pénz útját nyomon lehet követni! Ha mindent el is adsz, és mindent átutalsz magatoknak, előbb-utóbb lebuktok! Ekkora vagyonnal nem lehet eltűnni!

– Akkor jöjjön egy újabb lék az elméleted hajójába! Mint ahogy nem feltétel a magas intelligencia a vagyonszerzéshez, ugyanúgy az alacsony származás nem zárja ki a fejlett intelligenciát! Akár hiszed, akár nem, profi hacker vagyok, bár a szüleim gyári munkások voltak! Nem te vagy az első szerencsétlen, akit sikeresen megkopasztok; értek az elektronikus nyomok eltüntetéséhez! De elég a fecsegésből, kezdhetsz dalolni! Előbb talán a banki jelszavaidat leszel szíves…

A rongyos férfi lassan egy méretes machetét húz elő jobbjával felfedezhetetlen rejtekéből, s az öltönyös torkának szegezi.

– Minek… minek az? – nyel egyet Bill. – Minek két fegyverrel fenyegetni? Inkább elmondok minden jelszót, csak ne bántson!

Szólj rá, kedvesem, hogy álljon le! Elmondok mindent!

– Nos... ez igen megnyugtató – így amaz –, de ezt nem fenyegetés céljából fogom használni.

Azzal egy villámgyors mozdulattal lecsapja a férfi karját. Bill üvöltése percekig visszhangzik a környéken. Senki nem reagál. Vagy kihalt a városrész, vagy senki nem mer előbújni… Az öltönyös a vértócsa közepébe rogy, csonkját markolja.

– Mint korábban már említettem, szükség lehet a karodra, azonosítás céljából. De ne aggódj, van azért egy jó hírem is. – Így a rongyos, azzal a lány felé fordul, rámosolyog, majd a pisztollyal a homloka közepébe lő. A döbbent tekintetű lány halott, mielőtt teste a földre rogyna.

A megcsonkított férfi halálra váltan bámulja a hullát, majd újra a másikra néz.

– Mint említettem, van egy jó hírem is. Ahogy a csaj is mondta, nem te vagy az első áldozatunk. De… szükség van egy utolsóra. Érted, el kell rejtőznünk, és el kell érnünk, hogy többé ne keressenek… Szóval a te pénzed elő fog kerülni. Az összes. Méghozzá egy olyan bankszámlán, ami eddig a miénk volt… Szóval… A dolog úgy néz ki, hogy a lány ki akart rabolni… levágta a karodat, megadtál neki minden jelszót… ő átutalt minden pénzt arra a bizonyos bankszámlára… aztán te elővettél egy eddig rejtegetett pisztolyt, és fejbe lőtted. Itt véget is érhetne a történet, ha bízhatnék abban, hogy nem fogsz elárulni.

– Nem, ígérem, nem fogom!

– …De sajnos nem hihetek neked. Bizonyos, hogy eljárna a szád. Ezért… miután lelőtted a lányt, elindultál, hogy segítséget szerezz. De sajnos… beleestél a tengerbe, és a nagy vérveszteségbe, meg a fulladásba sajnos belehaltál.

– De hát… ha bizonyosan megöl, akkor miért segítenék? Kár volt elmondania a tervét, ezek után biztos nem segítek! A jelszavak nálam maradnak! Soha nem jut hozzá a pénzemhez!

– Ó ugyan már! Bár a hacker tényleg a lány volt, és értett is hozzá, szó se róla, azért valamihez én is konyítok. Kitalálja, mi az?... Igen. Én meg profin kínzok. Ha most megad minden hozzáférést, gyors halála lesz. Ha nem… nos, messze még a reggel. Azonkívül pontosan tudom, hol lakik, és hogy a kedves családja hol lakik… Ugye nem szeretné, ha őket is meg kellene látogatnom, ha ne adj' isten, túl hamar elvérezne… Szóval ennyit a maga elitista társadalmáról. Amíg lesz valaki, aki magát „elitnek" nevezi, addig lesz, aki csak szeretné. És bizonyosan lesz, aki ezért bármit meg is tenne… és meg is tesz. Hívják a rendszert elitizmusnak… vagy akár demokráciának. Szóval kezdjük, mondjuk a… kajmán-szigeteki számlákkal, rendben?

kosakati

Taposó

– Jaj, csak ne most! Ne most! Ne most! – kiáltott fel Liv.

A képernyő ijesztően halványulni kezdett. Liv gyorsan átkapcsolta a tévét a tárolt energiáról a taposóra. Inas, hosszú lábaival eszeveszetten taposni kezdte az áramfejlesztő pedálját. A képernyő lassan ki is világosodott. Liv kedvenc műsora ment éppen; A napszinti sport-csatorna nyereményes játéka.

A képernyőn egy uszodát mutattak éppen, ahol napbarnította fiatalemberek vízilabdameccset játszottak. A türkizkéken vibráló vízben lebarnult testek viaskodtak egymással. Az ablakokon oldalról besütött a nap. Az egyik játékost kiállították. Ahogy a bronzbarna bőrű sportoló kimászott a medencéből, a fény megcsillant a bőrén gyöngyöző vízcseppeken.

– Hasonlít Janra... – sóhajtotta a lány.

Tátott szájjal, igazi áhítattal bámulta a gyönyörű testű férfit. Egy pillanatra még taposni is elfelejtett. Amikor halványulni kezdett a képernyő, hirtelen észbekapott, és újult erővel taposta tovább az áramfejlesztőt.

Végre megszólalt a műsorvezető, és feltette a kérdést, amire emelt díjas SMS-ben lehetett válaszolni.

Liv abba sem hagyva a taposást hátradőlt a padon, és izgatottan nyomkodni kezdte mobilja gombjait.

– A francba! – dobta mérgesen az ágyra a telefont. – Neked is pont most kell lemerülni? ...Még két betűt kellett volna beütnöm, és esélyem lett volna a nyerésre...

Az uszoda képe eltűnt a képernyőről... Reklámblokk következett. Liv automatikusan felkapta a lábait a pedálról, és felpattant a taposópadról.

– Na, most halványulhatsz, te dög! – csapott rá a tv tetejére, és kiment a konyhába.

– Neked is pont most kell lehúzni az áramot? – mordult rá a tűzhely mellett álló anyjára.

– Mi? – húzta ki Liv anyja a walkmen dugóját a füléből.

– Ebben a nyomorult lakásban nem lehet semmit sem csinálni... – morgott tovább Liv.

– Már az is baj, hogy vacsorát főzök? – csattant fel az asszony.

– Érdekel is engem a vacsora... – duzzogott továbbra is Liv. – A walkmenedet bezzeg feltöltötted a tárolt áramból... A tévére, meg a telefonomra meg nem hagytál kakaót.

– Taposs magadnak, ha tévézni, meg telefonálni akarsz! Én tapostam magamnak... És mindig én taposok a villanytűzhelyhez is... Mintha egyedül én ennék...

– Tegnap este tapostam tartalékot, hogyha dögfáradtan hazajövök, ne kelljen rögtön a padra ülnöm. De te mindent elhasználsz.

– Főzni csak kell.

– Átmegyek Suhoz – csapta be az apró lakás ajtaját Liv. És kiviharzott a homályos folyosóra.

Süket, lemerült telefonjával a zsebében, hanyag léptekkel csattogott el a lépcsőházig. A lépcsőházban még sötétebb volt, mint a folyosón. A mennyezeten végigfutó fénycső alig pislákolt. Liv bosszúsan nyitotta ki a kis fali energiaszekrény ajtaját. Benyúlt, és tekert néhányat a kereken. Nem túl sokat, éppen csak annyit, hogy addig világosodjon ki egy kicsit a fénycső, amíg letrappol a következő szintre.

Suék szerencsére nem laktak messze, hamar odaért. Csak három szintet kellett lefelé menni, minden szinten egy kicsit megtekerni az áramfejlesztőt, aztán a lépcsőháztól alig négyszáz métert botorkálni a homályban Suék ajtajáig.

– Van egy kis tartalékotok? – dobta a süket telefont Liv az asztalra... amúgy köszönés helyett.

– Anyád megint elfőzőcskézte a tévés kakaódat? – vihogott Su.

– Naná! – húzta el a száját Liv. – És képzeld, majdnem nyertem... szóval nyerhettem volna... ha ez a vacak nem merül le.

– Mázlid van – mondta Su. – Épp ma látogatott haza Jan, és hozott egy csomó tartós energiacellát. Mondta, hogy neked is adjak...

– Köszi! Jó fej a bátyád – derült fel Liv.

– Na, azért ne lelkesedj túlságosan! – hűtötte le Livet a barátnője. – Még mindig nem akar tőled semmit, csak még mindig jószívű... Nem felejti el a gyerekkori pajtásait.

Livnek eszébe jutott a legutóbbi találkozása Jannal... Akkor is tartalék energiát kuncsorogni jött Suhoz... És Jan éppen akkor látogatott haza a húgához, meg az édesanyjához. Jan magas volt, izmos... és napbarnított. Látszott rajta, hogy odafönt, a napszinten él. Még kisfiúként került be a sportiskolába. Mivel tehetséges volt, szívósságát pedig a több generáció óta szorgalmasan energiát taposó felmenőitől örökölte, idővel sikeres kosárlabdasztárt neveltek belőle. Miután aláírta az első szerződését egy ifi csapatnál, a napszinten bérelhetett lakást, és csak látogatóba járt le a nyolcadik szintre a családjához. Mindig hozott a húgának

valami olyan finomságot, amit csak a napszinten lehetett kapni, és persze energiacellákat, hogy szeretteit egy kicsit megkímélje a taposástól. Ilyenkor gyerekkori pajtásainak is hozott ezt-azt.

Liv felidézte magában azt a pillanatot, amikor Jan legutóbbi látogatásakor a tenyerébe csúsztatta az energiacellákat. Jan bronzosan csillogó bőre az ő sápadt, inas, göcsörtös kezéhez ért.

...Ez a látvány örökre a retinájába égett...

Liv nagyon jól tudta, hogy hiába nyomkodja a telefonját, sohasem fogja megnyerni a játék főnyereményét, az egyhetes tartózkodást egy napsütötte, úszómedencés szállodában. Odafönt...

Odafönt, ahol nem kell sohasem taposni, mert nappal az ablakokon besüt a nap, este pedig van vezetékes villanyvilágítás, ahol a hálózatból működik a tévé, nincs hozzákötve a taposópad, ahol a telefont is csak úgy fel lehet tölteni...

És ha meg is nyerné... Úgysem merne felmenni... Felmenni a napszintre, ahol mindenki napbarnított és egészséges.

Napszemüveget kellene viselnie, hogy meg ne vakítsa a sok fény... És indulás előtt hiába is járna hetekig szoláriumba, a bőre soha nem lenne olyan, mint a fentieké... mint Jané...

Kőkeményre szálkásodott izmait, az állandó erőltetéstől csikorgó ízületeit sem tudná eltakarni. Tudta jól, hogy úgy érezné magát odafönt a szép, kisportolt, egészséges emberek között, mint egy leprás.

Zsebre vágta az energiacellákat, a szerencsétlen, lemerült telefont, és köszönés nélkül kitámolygott a folyosóra. A lépcsőházban még az energia-szekrénnyel sem vesződött, inkább sötétben botorkált felfelé. A sötétség, vagy a sötét gondolatok miatt már azt sem tudta, merre jár. Annyira elgondolkodott, hogy egészen a napszint feljárójáig jutott. Ott aztán a kapu-automata géphangja térítette magához.

– Belépőkártyáját helyezze a nyílásba! Belépőkártyáját helyezze a nyílásba!

Livnek persze nem volt kártyája. Egy magafajta sápadt „taposónak" hogy is lett volna... Hogy kártyát kaphasson, ahhoz napszinti munkahelyre lett volna szüksége.

Elhatározta, hogy addig várakozik a kapunál, amíg arra nem jön egy kártyás, aki majd kinyitja.

Nem akart átjutni a kapun, tudta, hogy az lehetetlen. Csak egy pillantást szeretett volna vetni a napfény világára... ha rögtön bele is vakul.

De nem volt szerencséje.

Órákig álldogált és járkált a kapu környékén, aztán, mikor már nem bírta a lába, lekuporodott egy sarokba. Egy idő után már azt sem tudta, hogyan fészkelődjön, mert a hosszas ücsörgés közben hol a térde fájdult meg, hol a hátába hasított bele a fájdalom, hol a lába zsibbadt el.

Hiába várt órákon át, a kapuhoz nem jött senki. A föntiek ritkán mentek le a földalatti szintekre... minek is mentek volna... A lentiek közül pedig csak keveseknek volt kártyájuk a kapuhoz.

Liv nem is vette észre, hogy mikor aludt el... Csak arra riadt fel, hogy nagyon fázik. Amíg aludt, ellopták a kabátját, amit csak lazán a hátára terített ültében... zsebében a telefonnal és a kincset érő energiacellákkal.

– A francba! A francba! – kiabálta kétségbeesetten Liv, és csontos ökleivel püfölni kezdte a kaput. Kékre-zöldre verte magát, mire lenyugodott. Nem tudta, mennyi lehet az idő... nem tudta, mennyit alhatott.

Fáradtságát felejtve futásnak eredt lefelé a lépcsőkön. Futott le az ötödik szintre, a munkahelye felé. A munkahelye felé, ahol várták már a szétszedésre váró, elhasznált tévék, a lerobbant légkondi berendezések, a lestrapált telefonok és mindenféle más kiérdemesült ketyerék végtelen sorai, amiket mind neki kellett szétszednie... Aztán a fémet külön dobozba dobni, a műanyagot külön dobozba...

Liv utálta a munkáját, de futott, mert félt, hogy ha elkésik és kirúgják, akkor nem lesz pénze új telefonra, na meg kajára. A kaja pedig kell, hogy legyen ereje taposni.

Taposni, hogy nézhesse a tévében a napszinti sport-csatornát.

Indignation

Időmágus

Amikor osztályuk azt a feladatot kapta egy szürke rajzórán, hogy vessenek papírra egy félelmetes dolgot, akkor ő nem mumust rajzolt az ágy alá és nem is a bajuszos szomszéd bácsit nyikorgó biciklijén. Nem akármilyen dolgot akart ábrázolni, hanem mind közül a legrettentőbbet.

A tanító néni, amikor beszedte a rajzokat és meglátta az üres lapját, mely fölött ő egész órán hidegrázással ült, megkérdezte tőle:

– Miért nem rajzoltál semmit?

Mire ő azt felelte:

– Nem lehet lerajzolni.

A tanító néni leguggolt mellé, hogy feje egy magasságban legyen az övével és finoman megkérdezte:

– Mi az, amitől a legjobban félsz?

– Az idő – felelte.

Az évek alatt megtanult együtt élni félelmével, bár az árnyékként követte őt. Rossz barátok lettek, akik folyton-folyvást nyaggatják a másikat. Az egyetemre kerülve, az elméleti varázslás szakon mi mást is választhatott volna kutatási témaként szakdolgozatához, mint az időt.

A minden lében kanál, befolyásolhatatlan, könyörtelen időt.

Tanévkezdetkor a hulló, színes levelek látványából csak úgy áradt felé az idő. Volt mersze próbálkozni, hogy szembeszálljon vele. Megpróbálta visszavarázsolni a leveleket a fákra, hogy zöldelljenek. Megpróbálta a nosztalgia segítségével megismételni a múltba veszett emlékeket. Megpróbálta az örömteli pillanatokat mágikusan megnyújtani. Csavarta, gyűrte, tépte az időt. Közösen dolgozott a csillagászokkal, hogy megértse az idő eredetét, a térvarázslókkal, hogy lássa az időt görbülni és húrként pendülni, valamint a halottkeltőkkel, hogy megfigyelje, hogyan akadályozza meg az idő a visszatérést. Minden tettét, gondolatát és eredményét hideg verejtéket izzadva, gondosan dokumentálta.

Tanévei végén a kattogva múló idővel együtt ült a tanári szobában.

– Hamarosan nyilvánosságra kerülnek a szakdolgozatok értékelései. Azért hívattalak ma ide, hogy beszéljünk a tiédről. Terjedelmi, formai és tartalmi követelményeknek mind eleget tettél. Példamutató szakdolgozat, amiben az elméleti fejtegetés mellett sok kísérletről is írtál. Minden elismerésem. Ugyanakkor a konklúziód elfogadhatatlan. Emiatt a bizottság meg kell, hogy buktasson, és nem engedhet mágusi vizsgát tenni. Ennyi beleölt energia után nem volt előremutatóbb meglátásod? Idézem: „az idő elvarázsolása nem lehetséges és minden erre irányuló próbálkozás ellenkezik a természettel".

Régen talán azt kívánta volna egy hasonló pillanatban, hogy az idő rohanjon át a kínos helyzeten. Most egyszerűen csak azt felelte:

– A vizsga nélkül is időmágus vagyok. Annyit varázsoltam az idővel, hogy elfogadtam, nem lehetséges.

Carun

Rémálom a Galiba-toronyban

– Ó, én hősöm, hát eljöttél végre! – A királylány csábosan pillantott az ajtóban álló férfira. Láncai ritmikusan csörögtek, miközben lejtett egy enyhén erotikus táncot. – Jöjj! Szabadíts ki és a tiéd vagyok!

A hősnek nevezett alak nyelt egy nagyot.

– Hát az attól függ. – Zsebéből egy papírlapot halászott elő és olvasni kezdte. – Te vagy Szende, a szűz királykisasszony, Erdőmélye királyának egyszem lánya?

– Én vagyok! – búgta.

– Huh, akkor szerencsém van, és nem hiába vágtam le tíz emeletnyi szörnyet. Na, de még be sem mutatkoztam: Kóbor vagyok, a lovag. Azért küldtek, hogy kiszabadítsalak.

– Akkor ne várass tovább! Galiba, a gonosz varázsló bármikor visszatérhet a heti nagy-bevásárlásból!

– Persze-persze! – Kóbor zavart mosollyal az arcán indult meg a királylány felé. – Az ajtót őrző trollt fél kézzel elintéztem, az ő nyakában volt ez a kulcs, ami nyitja a… MI-MI A ROSSEB AZ OTT?!

A lovag úgy vetődött be az egyik oszlop mögé, mint akit tűzlabdával vettek célba. Szende le merte volna fogadni, hogy mindeközben egy lányos sikolyt is hallott.

– Kóbor? Mégis mi a fenét csinálsz?

– Én nem… nem szeretem… az ilyen izéket…

– Miről beszélsz?!

– Arról ott! Hát nem látod?! – Fejével enyhén biccentett a közte és Szende között peckesen lépkedő bestia felé.

– A libára gondolsz? Az csak a varázsló házi-kedvence, teljesen ártalmatlan.

– Liba, lúd vagy gúnár, egyre megy. A szemében gyűlölet és gyilkos vágy lakozik, a csőre a véremre szomjazik. – Kóbor rettegve nézte a terem közepén tisztálkodó szárnyast: a bestia megrázta tollas testét, mire a lovag hangosan felszisszent. – Áhá! Ez a dög megérzi a félelmet!

– Az istenit már! Hagyjad azt a libát és szabadíts ki végre! Három órája viszket az orrom, mindjárt megőrülök, te meg itt szórakozol?!

– Ez nem vicc! Ez egy nagyon komoly betegség! Úgy hívják, hogy ornithofóbia. Tudósok megállapították, hogy a királyságban élők több, mint két százaléka…

– Az csak egy liba! – A királylány bosszúsan toppantott egyet. – Mégis mit fog veled csinálni? Az előbb győztél le egy trollt fél kézzel, most meg…

– Az nem ugyanaz! A trolloknak nincsen csőre, arról nem is beszélve, hogy… TE JÓ ÉG! EZ MEGINDULT FELÉM! MIND MEGHALUNK!

– Kóbor, most komolyan…

De a lovag lemaradt a mondat végéről, ugyanis se szó, se beszéd, kiviharzott a teremből. A királylány nagyot sóhajtva csak ennyit fűzött hozzá:

– Basszus.

* * *

Öt perccel később Kóbor, a lovag, fémsisakos feje tűnt fel az ajtóban.

– Elment már? – kérdezte reménykedve.

Szende a szemét forgatta.

– Persze… Ez egy olyan ügyes liba, hogy sikerült észrevétlenül megszöknie egy ablaktalan toronyból.

– Merre van? – kérdezte a férfi, miközben kivont karddal beljebb lopakodott.

– Mit tudom én! Egy perce még itt volt valahol. Nem eshetnénk már túl ezen az egészen?

Kóbor, látszólag összeszedve minden bátorságát, meggyorsította lépteit.

– Oké-oké! Mutasd azokat a bilincseket… Hmm… Hova is tettem a kulcsot… Áhá, itt is van… Akkor most kinyitom… AZ ISTEN SZERELMÉRE, EZ VISSZAJÖTT! A ROHADT DÖG! TUDTAM, HOGY NEM ADJA FEL!

A királylány csendes szemtanúként nézte végig, ahogy hős lovagja egy mozdulattal a libához vágta szabadulása kulcsát, hogy aztán vinnyogva húzódjon ismét egy oszlop fedezékébe.

– Kóbor, ne legyél már ekkora tejbetök!

– Igazad van, királylány… Erőt kell vennem magamon és szembe kell néznem a félelemmel. Meg tudom csinálni! Megtudom-csinálni!

A lovag ezen szavakat mantrázva lépett elő rejtekéből. Acélkesztyűbe bújtatott kezének ujjai erősen szorították kardjának markolatát, homlokán kicsapott a hideg veríték. A liba lustán kitárta hófehér szárnyait, tekintetét Kóborra emelte és kérdőn oldalra billentette a fejét.

– Gá?!

– Francba… francba… – suttogta a lovag, miközben megpróbálta összeszedni méltósága széthullott darabjait. – Meg tudom csinálni… Gyere, te rohadék! Te retardált kacsa, te! Azt hiszed, félek tőled?! A szemedbe röhögök, te elhízott tollpárna! Hát még repülni sem tudsz!

A liba szemében mintha értelem csillant volna, és a kihívásra válaszolva rohamra indult; az úszóhártyás lábak gyorsuló topogása vérfagyasztó sziszegéssel párosult.

– Ez az! Gyere csak! Majd én megmutatom neked, hogy ki itt a főnök! Te hosszúnyakú, kenyérzabáló, tojásrakó, gágogó rohadék!!!

A támadó bestia elrugaszkodott a földtől, szárnyait szélesre tárva fehér tollas rettenetként siklott Kóbor felé.

– ÁÁÁÁ!!! EZ TUD REPÜLNI!!!

Kóbor, a lovag, kutyafuttában hagyta maga mögött a Galiba-tornyot, Szendét, a szűz királykisasszonyt és az egész Erdőmélye Királyságot.

R. Harbinger

Sárkányölő Klaus mindent gyógyító keze

A kard könnyedén szelte át a sárkány nyakát, annak feje tompa puffanással zuhant a padlóra, vére könyékig beterítette a zsoldost. Klaus hevesen lihegett a hosszú harcot követően, arcán elégedett mosoly jelent meg.

Felnyalábolta a sárkányfejet, majd kisétált az omladozó várból büszkeségtől dagadó mellkassal. Felkötözte trófeáját lova hátára, felpattant rá, és oldalba lökte az állatot. A Sötét Rengetegből kifelé azon gondolkodott, sikerül-e végre lenyűgöznie Danderion királynét. Odaveti lába elé a levágott fejet, és ő majd nyakába ugrik, csókokkal halmozza el, gömbölyded melleit az ő mellkasához szorítja.

Belovagolt Endorian városába, és lassított. Kiélvezte az utcára tóduló emberek, tündérek és egyéb teremtmények csodálkozását. Hamarosan kántálni kezdték nevét: Klaus! Klaus! Klaus!

Harsonások léptek az utcára a közeli kocsmából tivornyájuk után, ami alatt elnyerték Sir Landon, Endoria tiszteletbeli orvosának minden pénzét. Rögtönzött, kellemesen csengő indulót fújtak Klaus tiszteletére.

A királyi pár meghallotta az udvarhoz közeledő ünnepséget, és kivonultak márvány lépcsőjük tetejére. Danderion királyné nagyot sóhajtott, amikor Klaus befordult a tömeg élén. Remélte, a zsoldos kudarcot vall a sárkánnyal szemben, és a bestia felfalja, csontjaival pedig kipiszkálja foga közül a maradékot.

Klaus megállt a lépcső előtt, széles vigyorral ugrott le lováról, trófeáját felvitte a királyi párhoz, és eléjük vetette, ahogy tervezte. A fej vértől cuppogva landolt az elegáns lábbelik előtt, nyelve kigördült szájából, és végignyúlt a fényes kövön.

A királyné szeme villámokat szórt, ám türtőztette magát finom neveltetése miatt, különben leordította volna Klaus copfba fogott haját. A zsoldos nem értette, mit hibázott egészen addig, míg észre nem vette a királyi pár vérrel összefröcskölt lábát. Nagyot nyelt, és igyekezett azonnal elterelni a figyelmet:

– Királyom, megöltem a sárkányt, ahogy kérted. Nehéz küzdelem volt, de ő maradt alul, bármilyen kitartóan is harcolt.

A királyné Argonra nézett, aki hallgatásra intette szúrós pillantásával.

– Klaus, a királyság örökké hálás lesz tettedért. – Oldalra intett. – Ahogy megegyeztünk, én sem leszek hálátlan. Íme a jussod!

Nagy zsák arany landolt a zsoldos lába előtt, csörgése hangos álmélkodást váltott ki a tömegből.

– Nézesd meg kezedet Sir Landonnal! Nem szeretném, ha baja esne egy ilyen dicső harcosnak.

A király bólintott, és elvezette királynéját. A palota kapuja hangos döndüléssel zárult be mögöttük, a tömeg oszlani kezdett, és hamarosan csak a csalódott Klaus állt a lépcsőn. A királyné csodálatára áhítozott, vágytól izzó pillantására megvető tekintete helyett.

Mocskos szajha! – gondolta Klaus, kezét ökölbe szorította dühében. Izzó fájdalom hatolt agyába, és ekkor vette észre mély vágását csuklóján.

Felkapta jutalmát, és ahogy a király tanácsolta, felkereste az orvost. Türelmesen végigülte a vizsgálatokat, noha kuruzslónak találta Sir Landont, és fikarcnyit sem adott annak tudományára. Nagyobb hitet fektetett a messze földön elterjedt talizmánok, ráolvasások gyógyítóhatásába.

– Így ni! – kiáltott fel elégedetten az öreg. – Ez a kötés megvédi a fertőzésektől, és ha naponta bekened ezzel a kenőccsel, nyom nélkül felszívódik a sebed. Se vágásod, se heged nem marad, bár a te szakmádban ez erény lenne, nem igaz, zsoldos?

Szekrényéhez vonult, és lemosta kezét lavórjában.

– Erény, há? – fanyalodott el Klaus. – Egy igazi férfi másra is vágyik az erényen kívül.

– Mire gondolsz, jó uram? – fordult meg Sir Landon.

– Számíthatok orvosi titoktartásodra?

Az orvos némán bólintott.

– Nos, nem tudom, hogyan fejezzem ki magam, úgyhogy belevágok. – Mély levegőt vett, hogy szavai könnyebben keljenek útra. – A királynéra vágyok. Bármit megtennék, hogy megmarkolásszam melleit! – Ökölbe szorította két kezét, nem is törődött az orvos döbbent arckifejezésével. – Sosem láttam még olyan dús kebleket, és amilyen formás tompora van! Komolyan mondom, némelyik fiatal leány elszégyellhetné magát mellette!

Sir Landon szeme sejtelmesen csillant. Átvillant agyán a harsonások ígérete, nyaka köré tekernek egy trombitát, ha nem fizeti meg tartozását. Klaus aranya kihúzhatná a gödörből, és ha megfelelően tekeri a szavakat, maradhat belőle zsebében kis tartalék is.

– Van számodra egy ajánlatom, Klaus. Hajlandó lennél-e fizetni azért, hogy valóra váltsam vágyad a királyné melleit illetően? Ugyanis el tudom érni, hogy megcsöcsörészhesd Danderion királynét, ez pedig nem kerül neked többe száz aranynál.

– Száz arany?! – nevetett fel. – Kettőszázat adok, ha sikerül megoldanod!

– Áll az alku! – nyújtotta kezét Sir Landon, széles mosollyal vigyorgott.

Klaus belecsapott tenyerébe, erősen megszorította, majd folytatta:

– Mondanom sem kell, ha nem sikerül elintézned, kiverem az összes fogadat, öreg!

Sir Landon mosolya lehervadt, torkában gombócot érzett. Némán bólogatott, és reménykedett, terve beválik.

Másnap reggel jelentkezett a palotában, hogy megvizsgálja a királynét. Megkérte, mezítelenítse le felsőtestét, majd feküdjön le az ágyra arccal lefelé. Míg a királyné engedelmeskedett, az orvos elővette kis zacskóját, és zöld port szórt Danderion melltartójába. A vizsgálat végeztével jelentette, mindent rendben talált, azt követően távozott.

Visszasietett rendelőjébe, és idegesen várta, mikor hívják ismét. Kettő fertályóra sem kellett, a király Sir Landonért küldetett. Amikor az orvos belépett a királyi hálóba, szemben találta magát a fel s alá járkáló királlyal.

– Csakhogy ideért, Sir, azonnal segítenie kell a feleségemen! – Kezével neje irányába intett.

A királyné díszes ágyukon ült, és melleit vakarta. Arca fanyarú kifejezésre torzult, dekoltázsa fölött piroslott bőre. Sir Landon odasétált, és közelebbről is szemügyre vette a tüneteket.

– Igen-igen, már láttam ilyet – dörzsölgette állát, mintha mélyen gondolkodna. – Adhatok rá valamit, de attól félek, napokba telhet, míg hatni kezd.

– Napok?! – csattant fel Danderion. – Nem várhatok napokat! Csinálnia kell valamit tüstént!

– Van egy gyógymód, ami rögvest elmulaszthatja ezt a bajt, bár nem lesz egyszerű.

– Ne tartsa magában! – pattant elé Argon. – Mi kell hozzá, ki vele!

– A sárkányölő Klaus érintése. A bestiával vívott harc folyamán ráfröccsent kezére a szörnyeteg vére. Nagyon sokan mágikus képességeket tulajdonítanak a sárkányok vérének, és vitán felül áll gyógyító hatása. Biztos vagyok benne, ha Klaus megsimogatja a királyné melleit, ha csak hozzájuk ér…

– Arról szó sem lehet! – kelt ki magából Danderion. – Az én testemet nem fogja holmi söpredék fogdosni! Ha csak hozzám mer nyúlni, levágatom mindkét kezét!

– Csend legyen, asszony! – emelte fel hangját a király. – Nem fogom tétlenül nézni a szenvedésedet. Ha ez az ára, akkor megfizetjük! Azonnal hozza elém Klaust!

Sir Landon rögvest cselekedett, és nem is kellett messzire mennie. Klaus a palota előtti téren várakozott a megbeszéltek szerint, és amikor az orvos érte jött, magabiztos léptekkel vonult a palotába. Belépett a királyi hálóterembe, ahol a feleség szenvedő arca és a király kétségbeesése fogadta. Sir Landonnal tovább játszották szerepüket. Kiküldték a királyt, ehhez ragaszkodott Klaus. Nem szerette volna, miközben azokat a csodás dinnyéket tartja kezében, a király kikelne magából féltékenységében.

– Vetkőzzön félmeztelenre, királyném! – kezdte Sir Landon, és amikor látta, a nő nem akar kötélnek állni, folytatta: – Csak így gyógyíthatjuk meg.

Danderion felszabadította melleit, és az ablak felé fordult. Nem akarta látni a gyermeki kíváncsiság fényét Klaus szemében, aki lassú mozdulattal közelített melleihez. Óvatosan megérintette a feszes kebleket, és simogatni kezdte kenőcsbe áztatott kezével.

Sir Landon gondosan kidolgozta tervét, bevetette a sárkányvérrel kapcsolatos tévhiteket. Ellenben a kenőcs, amivel bekente Klaus kezét, kitűnően semlegesítette a melltartóba szórt por hatását.

Danderion persze előbb halt volna meg, mintsem beismerje, a viszketés enyhült.

Klaus jóllakott óvodásként mosolygott, ahogy a királyné mellbimbóit cirógatta, és azok megkeményedtek. A rugalmas keblek lágyan belesimultak a zsoldos tenyerébe.

– Jobb már, királyném? – kérdezte az orvos, Danderion némán bólogatott.

Amikor a viszketés teljesen megszűnt, Sir Landon és Klaus távoztak, a király pedig megnyugodhatott felesége épségét illetően.

– Akkor most kérem a fizettségemet, ahogy megegyeztünk – tartotta markát az orvos a tér közepén. – Száz arany, ahogy kértem, és még száz, amit te ígértél.

– Miért fizetnék?! – horkant fel Klaus. – Már megkaptam, amit akartam! És hú, nagyszerű érzés volt! Bolondnak nézel, kuruzsló? Eszem ágában sincs odaadni egyetlen tallért sem. Gondoltál volna erre hamarabb, amikor még nem simult kezembe az a két csodás, isteni költemény. Isten áldjon, sarlatán!

Klaus hátrahagyta a meglepetten pislogó orvost, aki nem tudta elhinni, így átverték. Úgy érte az egész, mint a hideg zuhany, bosszúvágya azonban felfűtötte testét. Aznap este megvizsgálta a királyt is. Megkérte a férfit, vetkőzzön meztelenre, majd amikor a másik nem figyelt, teleszórta viszketőporával annak alsógatyáját. Argon király még este küldetett Klausért és mágikus vérrel átitatott kezéért.

bel corma

Vámpírvadász

VI. rész

Egy könnyed szellő rebbenése volt csupán, és Ariel már ott állt velem szemben a tűz túloldalán. Testhez simuló, fekete ruhájában szinte teljesen beleolvadt az éjszaka homályába, csupán sápadt arcát festette rózsásra a pattogó tűz fénye. Fejét oldalra billentette, telt ajkai mosolyra húzódtak.

– Tehát mégsem vagyok közömbös számodra... – Édes hangjába csábító zöngék vegyültek.

– Volt idő, amikor ezek voltak számomra a legszebb szavak a világon...

Könnyed macskaléptekkel oldalazni kezdett, hogy közelebb kerüljön hozzám én pedig – vele azonos ritmusban – az ellenkező irányba mozdultam. Így köröztünk lassan, ám én mindvégig ügyeltem arra, hogy a tűz kettőnk között maradjon.

– ...és újra azok lehetnének, csak... Csak lazítanod kell és engedned azt, hogy megtörténjen... – Vértelen ajkai mögül elővillantak borotvaéles szemfogai, ahogy a vérvágy lassan eluralkodott a testén.

– Azt szeretnéd, hogy együtt legyünk? – suttogtam kábán. – Felajánlod, hogy... átváltoztatsz?

– Igen, édes, hiszen... te is ezt szeretnéd... – Hangja megremegett az elfojtott, ám kitörni készülő vágyaktól.

– Nem!!!

Ariel hátrahőkölt és a halántékához kapott. Magabiztossága egy pillanat alatt semmivé foszlott. Ragadozószemei résnyire szűkültek.

– Mi... Mi a fenét csinálsz te velem?

– Tudod, tanultam a hibáimból, és elástam itt néhány oltalmazó amulettet. A bűverőd semmit sem ér ezen a helyen és... – Szándékosan elharaptam a mondat végét és elvigyorodtam.

– MIT TETTÉL VELEM?! – Az utolsó szavakat szinte már szi-szegte.

– Ez egy csapda, és egyedül én ismerem a kiutat. Csakis én vihetlek ki innen, de... biztos lehetsz benne, hogy ez nem fog megtörténni!

Ariel dobhártyaszaggató sikolya szilánkokra zúzta az erdő bársonyos csöndjét. Nagy levegőt vettem, és elsuttogtam a varázsigéket, amelyekre Georgina megtanított. Még láttam, ahogy lelki szemeim előtt feltárul az aranyló színben száguldó időfolyam, azután hagytam, hogy hullámai magukkal ragadjanak.

Küzdelmünk olyan volt, akár egy érzéki, ám halálos tánc. Támadások, elhajlások és fordulások váltogatták egymást emberi szem számára követhetetlen sebességgel. Testünk egymásnak feszült, vagy eltávolodtunk a másiktól, ha a helyzet úgy kívánta. Csakhogy a mi célunk már nem a beteljesülés volt, hanem az, hogy halálos fogást találjunk a másikon.

Másképp tapasztaltam meg az időt, így nem tudtam azt sem, mióta tartott a küzdelem. Azt érzékeltem, hogy Ariel fárad, valószínűleg már az összes, testében tartalékolt vért felemésztette. A bennem végbemenő változást nem láttam, éreztem csupán. Arcomon elmélyültek a ráncok, sötét hajam pedig lassan hófehérbe fordult.

Tudtam, már nem tarthat sokáig, amikor Ariel elvételt egy lépést. Szerencsém volt, és én kihasználtam a kínálkozó lehetőséget. Bal kezem a lány csuklójára fonódott, a jobbomban tartott ezüsttőrrel pedig célba vettem a szívét. Gyors akartam lenni és könyörületes, de mozdulatom megakadt valamiben...

A nyakában lógó ezüstmedálon, amit tőlem kapott ajándékba évekkel ezelőtt. Egy pillanatig úgy álltunk ott, akár két szobor. Én, kezemben a szívének szegezett tőrrel, ő pedig ívben hátrahajló testtel egyensúlyozva, kiszolgáltatottan. Egyetlen apró mozdulat kellett volna csupán, de akkor... megsajnáltam őt. Az emlékek előtörtek elmém rejtett zugából, és bár tudtam, hogy meg kellene tennem, mégis... képtelen voltam rá.

Láttam, hogy bal kezének ujjai lassan karmokká görbülnek, pupillája pedig hatalmasra tágul. Testem ösztönösen reagált. Izmaim megfeszültek, és befejeztem a mozdulatot...

VII. rész

Néztem, ahogy egykori szerelmem teste lassan porrá omlik szét. Lelkem megtört, testem elfáradt az emberfeletti küzdelemben. Az időkapu még nyitva állt, én pedig ott egyensúlyoztam a gyönyörű, ám halálos időfolyó peremén. Olyan könnyű lett volna megszabadulni a fájdalmas emlékektől és a bűntudattól. Abban a pillanatban nem akartam mást, csak pihenni. Az aranyló hullámok suttogva hívogattak, és én majdnem megadtam magam szirénéneküknek. Elég lett volna egyetlen lépés, hogy a habok magukkal ragadjanak. Csábító volt, de...

A makacsság szikrája még mindig ott izzott szívemben. Haloványan pislákolt csupán, de ott volt. Azt súgta nekem, hogy még van miért élnem. Hangom halk lehelet volt csupán, ahogy elsuttogtam a varázsigéket. A kapu lassan bezárult.

Hajnalban tábort bontottam, és alkonyatra megérkeztem Georgina házához. Már meg sem lepődtem azon, hogy várt rám. Amint bementünk a konyhába, az első dolga az volt, hogy megitatott velem egy pohárnyi gyógyteát. Borzalmas íze volt, leginkább a keserű epére emlékeztetett engem. Valami olyasmit mormogott, hogy „talán még nem késő”.

Az elkövetkezendő napokat lázas delíriumban töltöttem. Tudtam, hogy túl sokáig használtam az időgyilkost, de azt nem sejtettem, hogy az amulett hány évet rabolhatott el az életemből. Éreztem, ahogy az elmúlás és a boszorkány gyógyitala harcol bennem. Georgina mindvégig mellettem lehetett, bár ezt akkor képtelen voltam érzékelni. Napokig voltam öntudatlan, míg végül enyhült a lázam...

Lábadozásom ideje alatt Georginával sokat beszélgettünk, és én kezdtem őt megkedvelni. Ariel arca egyre halványult bennem és tudtam, közeleg az idő, amikor végleg leteszem majd a múlt terheit. Régi erőm lassan visszatért, ősz hajamba pedig sötét tincsek vegyültek. Bár nem mondtam ki hangosan, mégis... a boszorkány sejthette, mi jár a fejemben. Nyitott könyv voltam a számára. Barna szemeiben vidám fények gyúltak és elmosolyodott. Vigyorogva megcsóváltam a fejem.

– Te... előre tudtad, hogy ez lesz a vége, ugye?

– Láttam, hogy megvan benned az erő, hogy túléld... Hogy új életet kezdj...

– Volt, amikor majdnem feladtam.

– Neked még feladatod van az életben... Azt hitted, hogy az égiek ilyen könnyen elengednek majd?

Megdöbbentett a kijelentése és elkaptam a tekintetét. Aranyszínű szellő suhant át az íriszén. Épp olyan volt, mint az a bizonyos folyó, azon a végzetes éjszakán. Alig bírtam megszólalni a döbbenettől:

– Te voltál... Te segítettél nekem a harcban?

– Különleges tehetséged van, és ez a tudás nem mehet veszendőbe. A lelked mélyén te is érzed, hogy másokért is felelősséget kell vállalnod!

– Tudom, csak...

– „Csak” mi?

– Csak jólesne néha egy kis lazítás... Tudod, két vadászat között...

Georgina halványan elmosolyodott.

– Azt hiszem, az égiek néha elfordíthatják a fejüket egy időre...

A boszorkány bemenet a házba, és magamra hagyott a gondolataimmal. Tűnődve néztem az égen vándorló felhőket, és mélyen magamba szívtam az erdő illatát. Minden olyan békés volt... Újra éreztem magamban az erőt, és egy gondolat fogalmazódott meg bennem. Úgy éreztem, erőt kell adnom neki, ezért kimondtam halkan, szinte suttogva:

– Van élet utánad is, Ariel!

Vége

Cat_

Fenyves

Ma különösen dermesztő az éjszaka. Hiába húzom össze jakprém kabátomat, átjárja testemet a csontrepesztő hideg. Ahogy távolodunk a falutól, úgy borul ránk a fenyves csöndje, mint a halotti palást. A tűz ropogását és a fiúk kántálását rég nem hallani.

Arjuna vékony ujjai szorosan az öklömbe zárva; nem akarom, hogy féljen. Kímélem, amíg lehet. Lassabban haladunk, mint terveztem. Arjuna a hasára szorítja szabad kezét, minduntalan megbotlik, én bokáig merülök a kérges hóba. Kevés az időnk, ezért talpra állítom, és újra nekifeszülünk a sötétségnek.

Lassú változást érzékelek, és rebbenéséből látom, hogy ő is felfigyelt rá. A vadállatok megnyugtató neszezése elnémul, a farkasok éhes ordítását messziről hordja a szél. Úgy rémlik, órák óta úton vagyunk, amikor Arjuna megtorpan egy vörösfenyő előtt.

– Egy arc – suttogja, és tekintetét a barázdált fakéregre szegezi. – Hát igaz…

Bólintok.

– Ő Tuya. Nem ismerted. Akkor hozta el a Fényt, amikor te még meg sem születtél. Tuya egy rossz év kiválasztottja volt. Sokat köszönhetünk neki – folytatom bátorítón, s mivel kitalálom a gondolatát, hozzáteszem: – Nő-vérét adta, igen.

– Mint én – Arjuna felszegi a fejét.

Még ki sem búj az első hóvirág, amikor félelemmel vegyes büszkeséggel bejelentette, hogy érzi a jeleket, teste új domborulatait, mellei sajgását. Arra számítottunk, hogy nyárra megjön a vérzése. Ha így lett volna, valaki más botladozna most mellettem.

Egyre sűrűsödnek a vörösfenyők és a lucok, a holt csendben hallani vélem a beléjük zárt lelkek suttogását. Amikor elhaladunk Gerel fája mellett, Arjuna keze megrándul. Tudom, mi következik: megpróbálja kitépni magát a szorításomból. Mind megpróbálja. De én vagyok az erősebb.

Gerel, akit Arjuna húgaként szeretett, tavaly hozta el nekünk a Fényt, arca bele van írva a hatalmas lucfenyő törzsébe. Mellette a másik odvában egy fiú, Khan lelke lakik. Khan jó évből való. Akkor az Erdő megelégedett a fiúval és kilenc kancával.

Az idei azonban rossz év. A rét és a legelő meddő, az állatok álltukban fagynak meg. Eltüzeltük a kidőlt fákat, most az élőket kényszerülünk kivágni. Nem maradt más, mint a remény, hogy Arjuna nő-vére megtermékenyíti az Eget és a Földet.

A kiválasztottat ezúttal egy vörösfenyő várja. A hatalmas fa odva feketén ásít, de ez csupán a látszat. Ő is tudja. Arca, akár a szűz hó.

– Juna, segítsek...? – kérdem habozását látva.

– Majd én – válaszolja halkan. – Készen állok.

Megkönnyebbülök, ez a rítus legnehezebb része.

Arjuna határozott mozdulattal a lába közé nyúl; ujjain piroslik a meleg vér. Hátrébb húzódnak az árnyak. Szinte látom, ahogy a sötétség, ez a bestia hátrahőköl. Juna tudja a dolgát. Megérinti a homlokomat, és vérével egy kört mázol rá. Nem először róják rám a Napba Öltözött Asszony jelét, Junának ez az első – és az utolsó.

Rettegett rettegés nélkül,
A szabadban alvó világ
Esőt, jeget,
Forgószelet, szelet,
Tűz veszélyét,
Veszett farkas száját
Kerülje, úgy éljen,
Nap-Anya, véremet Neked ajánlom!*

Arjuna énekére megremeg a fenyő, és a lány habozás nélkül lép az odú ölelésébe. A fa ágai életre kelnek, mozdulnak, hogy foglyul ejtsék a testét és a lelkét. Sikolya kihallatszik a recsegő-ropogó hangok mögül. Önkéntelenül kinyúlok felé, de ha akarnám, sem tudnám kiszabadítani már.

Elszorul a torkom. Rettenetes és fenséges Fény-Anya újjászületését látni, soha nem fogom megszokni, ezredszerre sem.

Juna nő-vére elűzte a sötétséget. Holnap a tavasz kezdetére ébredünk.

**Birtalan Ágnes fordítása (részben)*

Baráth Zoltán – Hangyási /Mortelhun/ Mihály

Elkaplak

Hatalmas csattanásra ébredt. Zavartan ült fel az ágyában, és tekintete az ébresztőóráját kereste. A zöld neonszámok hajnali 2:12-t mutattak. Körbenézett a sötét szobában. A szeme lassan szokott a homályhoz. Semmi szokatlant nem észlelt, persze, ha villanyt kapcsolt volna, az talán tényleges segítség lenne. De nem. Nem mert. Felült az ágyában, és feszülten hallgatózott. A konyhából mintha halk kaparászás zaja szűrődne be.

– Egér – mormogta kedvetlenül, és lassan felállt. Már vagy tíz, de inkább tizenöt éve nem volt egér a társasházban. Végigpörgött az agyában, hogy szólnia kell majd a közös képviselőnek, és a szomszédokat is értesíti a dologról. Mégiscsak komoly dolog ez. Meg hát ő maga is egy komoly ember. A közösség egy megbecsült és tiszteletreméltó tagja, az ügyvédi kamara elnöke. Egyszóval eldöntötte, a kezébe veszi majd a dolgokat. Nos, az egér túl azon, hogy mindent megrág, még igen szapora is és betegségeket is terjeszt. Cselekedni kell!

Lábait lassan dugta be a papucsába, kezeivel a villanykapcsolót kereste. Amikor rátalált, kivárt. Mi van, ha mégsem egér? Ha valami betolakodó? Lehet, nem kéne fénnyel felhívnia magára a figyelmet. Feszülten koncentrált a konyha felé, súlyos csend ült a házra. Percek teltek így el. Percek vagy órák? Maga sem tudta. Úgy döntött, a sötétben minél csendesebben megindul a konyha felé. Igyekezett minél óvatosabban kinyitni a szobája ajtaját. Többé-kevésbé sikerült, valami kis, alig hallható nyikorgás volt, de ennyi. Feltárult előtte az előszoba, a végében a bejárati ajtót sejtette. Jobb kéz felől volt a fürdőszoba, a vécé és utánuk a konyha, bal kéz felől egy üres vendégszoba aludta mély álmát. A konyha ajtaja nyitva volt, soha nem csukta be. Ismét hallgatózott. Egy darabig semmit nem hallott, majd ismét valami kaparászás nesze szűrődött ki, és mintha nejlonzacskó „reccsent" volna. A chips, ötlött eszébe, a chipseknél jár. Agyát elöntötte a harag.

– Elkaplak – mormogta maga elé, és az egyik papucsot levéve a lábáról, mint leendő fegyvert, megindult a konyha felé. Újabb zajt hallott. Sőt! Egyre több felöl jött a halk, kaparászó zaj, mely így már egyre fokozódott. Hirtelen állt meg.

– Úristen! Ezek többen vannak! Na, de mennyien?

Félelmét harag váltotta fel, majd a megdöbbenés, aztán újra félelem, és aztán újra harag, egyre fokozódó intenzitással. Majd megmutatja ő ezeknek! Akármi legyen is, most már nem állhat meg.

Rácsapott kezével a villanykapcsolóra. A konyha szabályosan hemzsegett a sok apró, szürke testtől. Mindenhol ott voltak. Tömegük hipnotikus mozgással lökődött ide-oda. Dr. Kázmér Guba ügyvéd kezéből kiesett a papucs, összeszorított öklét egy fájdalmas nyögés kíséretében szívére szorítva feljajdult, aztán térdre rogyott. Egyenesen rá a milliónyi egérre. Néhányat agyonnyomott súlyával, a többi pedig egy fél perc alatt ellepte testét. Aztán már csak a rágcsálás monoton zaja hallatszott.

Lidércfény
Itt is megtalálsz bennünket: facebook Lidércfény Online

bombahoppa

Küldd tovább!

január 9.

Furcsa. Csütörtökön van, a postaláda-marketing nagy napja a városban, de ma a levélszekrényben egyetlen boríték volt és semmi más, semmi szórólap vagy akciókkal teli reklámújság. Egy aláírás nélküli levél volt csak a borítékban, amin nem volt se feladó, se címzés. Az erkélyen nyitom csak ki, miközben szívom a cigit és jókat derülve olvasom a naiv történeteket, az ijesztő és szerencsés fordulatokat. A levél tele van helyesírási hibával, írógéppel írták, én az egyik indigós másolatot kaptam meg. Vajon ki írhatta, ki használ ma még írógépet? Lehet egyáltalán kapni indigót? A kétezres évek már rég okafogyottá tette, túlhaladta. Anakronisztikus, de mégis van benne valami, ami miatt nem akarom a levelet olvasatlanul a szelektívbe dobni. Három és fél oldal, sehol egy link vagy egy kép, ez egy igazi, pergamenszerű fosszília a huszadik századból. Félve forgatom, el ne porladjon az ujjaim között. Száraz, rosszul szerkesztett az offline szöveg, felugró ablakok és szmájlik nélkül.

Az elején egy beteg kisgyerek szenvedéseiről írnak, de persze nem veszem komolyan. Tipikus lánclevél, copyright Homo Debilis, már régóta nem kaptam ilyet. E-mailen se nagyon jönnek ilyen levelek, jól dolgozik a Gugli spamszűrője, negyedévente ránézek a mappára és kattintok: „Spam mappa kiürítése most". Viszont itt az erkélyen kávézva kihagy az online világ, nincs insta/facebook/twitter trió. Megsodrok pár cigit, berendezgetem a cigarettatárcába, elszívok belőle kettőt, miközben olvasom a levelet. Nézegetem, valami ezeréves raktárban találhattak egy sosem használt írógéppapír köteget, a papír alja besárgult, a teteje meg jól elázhatott, márványmintás foltok díszítik és hullámosra száradt. Igazi limited edition, 3D levélpapír a múltból.

Gyerekként az első ilyen postaládában talált lánclevél nagyon megijesztett, de aztán édesapám elmagyarázta, hogy ez az egész csak egy ártalmatlan csalás, emberek ijesztgetése. Nem értettem, és felnőttként sem látom semmi értelmét, mi hasznot hajt a feladónak? „Küldd tovább öt embernek! Májer úr nem küldte el, ezért két hét múlva elütötte egy trolibusz. Légrády bácsi nyugdíjasként továbbküldte a levelet, és megnyerte az ötöslottó főnyereményét." És így tovább. Igazi hiszi a piszi történet mindegyik. A levél elején és végén figyelmeztetés, hogy küldjem tovább öt ismerősömnek, hogy úgy járjak, mint akik jól jártak, viszont ne járjak úgy, mint akik rosszul jártak a minisztorikban. A levelet nem olvasom végig, kidobom, holnap úgyis elviszik a szelektív hulladékot.

február 6.

Baj van. Két hete, január huszonkettedikén, tüdőgyulladásban meghalt édesapám, és világszerte tombol a koronavírus, ami persze szintén tüdőgyulladást okoz, de ez kettő külön dolog, nincsen semmi összefüggés, ugyanis Magyarország egyelőre tünetmentes. Fater először csak alkoholt nem ivott két hónapig, ez tőle nagy dolog, de aztán idén már nem is cigizett. Fulladt. Szerintem túltolta, hogy három óránként szedte a légzéskönnyítő gyógyszert, és a hatóanyag meg kicsinálta a gyomrát. A kockázatokról és a mellékhatásokról mindig kérdezd meg kezelőorvosodat vagy gyógyszerészedet! Az utolsó héten nem evett, nem ivott, a kórházban pár napig bírta. Tegnapelőtt volt a temetés, most rendezgetjük öcsémmel a hagyatékot apámnál, emlékek között válogatunk. Kell még, nem kell, ezt nézd meg, ez meg micsoda, ezzel mi legyen? Nyilván nem vagyunk túl jól, amikor Öcsi kezébe kerül egy levél. Pontosabban a levél. Egy példány ugyanabból a levélből, amit én is kaptam négy hete. Másolat, az enyém is indigós másolat volt, tudom, hogy hülyeség, de tisztára ugyanúgy néz ki, meg vagyok győződve róla, hogy ez az én levelem. Ugyanaz a címzés és feladó nélküli boríték. Öcsi beleolvas, én kővé dermedten bámulom.

– Figyusz! – mondja. – Vannak még ilyen lánclevelek? Micsoda zagyvaság! Ez se kell már... – És félredobja a papírt a már-ezsem-kell kupacra. Később eltűnődve megszólal. – Te, mi lett volna, ha Fater továbbküldi a levelet?

Jár az agyam, de nem szólok semmit, levegő után kapkodok. Kicsit később öcsém kimegy az udvarra levegőzni. Én gyorsan kikeresem a levelet a papírkupacból és begyűröm a zsebembe, majd csatlakozom öcsémhez a kertben. Hétágra süt a nap, cigizünk, de hasogat a fejem, és nem ízlik a cigi. Csak otthon, este veszem elő a levelet, közben köhögök, mert jól megfáztam a metsző februári szélben. Olvasom ugyanazokat a sztorikat, mint a múltkor: „Egy idegenlégiós megkapta a levelet, de el sem olvasta, bedobta a hátizsákjába. Egy hónapra rá indoklás nélkül leszerelték, és hazafele karambolozott. Két hétig volt a kórházban, de aztán otthon megtalálta a levelet. Továbbküldte a levelet öt ismerősének, és utána megismerkedett egy csinos orvossal, akivel később összeházasodtak és négy gyermekük született, boldogan élnek azóta is."

Egy másik történetben egy asszony nem hitt a levélnek, pár nap múlva egy rutin tüdőszűrésen foltot találtak a tüdején. Letette a cigit, de a kontrollvizsgálat a tüdőrákot igazolta. Ezután mégis továbbküldte a levelet, és egy újabb vizsgálatnál kiderült, hogy nem kell félnie semmilyen daganattól, nem lesz semmilyen sugárkezelés, téves diagnózis volt, mert felcserélték a leletét egy névrokonával. És így tovább, naiv történetek egymás után. Gondolkozom kicsit a levélen, de aztán félredobom, hülyeség az egész, csak babona. Nagy az Isten állatkertje. Gyűlik a papírhulladék, holnap megint viszik a szelektívet.

március 29.

Nagy baj van. Még két napom van. Lenne egy határidős projektem, de egyre csúszok kifele az időből. Még rosszabb, hogy nem is érdekel a késés. Sokkal fontosabb dolgom van. Állítólag az intenzíven vagyok, oxigéncsövek lógnak az orromból, rendszeresen infúziót kapok, a kanül szúrja a karomat, fáj a mellkasom, ég a tüdőm. Nem eszem egy hete már semmit és szinte alig iszom. A gyomromban mintha fél liter higany lenne, hideg, nehéz és húz lefele a mélybe. Hihetetlen, milyen gyorsan tudnak rosszra fordulni a dolgok. Kis légszomjjal kezdődött és immár teljesen leépültem. Hallucinálok is időről-időre, mellettem csipog a zöld-fekete képernyős EKG készülék, és egyre merül a laptopom aksija... kimerülten integetnék az ügyeletes nővérnek, de alig bírom megemelni a kezem, levegőnek néz, hiszen harminc kilót fogytam szűk három hónap alatt. Végül csak észrevesz, idejön, hurrá... ja nem, nem érti, mit motyogok, nem a laptopot teszi töltőre, hanem az oxigénadagot emeli meg, ez jól esik, bebóbiskolok. Szundi.

Felébredek, fázok, itt mindig hideg van. Öcsém áll az ágynál, mondanám neki, de csak suttogni bírom, hogy adjon egy pulóvert, mire odaadja az övét, felhúzom magam, miért nem a ruhásszekrényből veszi ki a kedvenc kötött kardigánom? Szomorkásan mosolyog, azt mondja, hamarosan idehozza majd. Nyugi, minden rendben lesz. Állítólag nem kell lélegeztetőgép, de van elég,

ne aggódjak. Miről beszél? Mindegy, hagyjuk, fáradok. Sötét van, egyáltalán mit keres ő itt? És én? Én mit keresek itt? Azt sem értem, hogy mi csipog az ágyam felett, szemben is van egy ágy, valaki fekszik benne, de nem mozog egyáltalán, nem tudom, ki lehet. Az ágy fölött kis monitor, rajta a zöld-fekete mátrix fények, hideg van... szundi. Néha megébredek, furcsa látni, hogy fehér köpenyek járnak körbe-körbe némán, mint a szellemek.

március 31.

Felébredek, fulladok, hol vagyok? Megint itt van Öcsi, suttogok csak, de ő legalább megért, ideteszi az ölembe a laptopot. Be is kapcsolja, fel van töltve, hurrá! Először nem ismerem fel a vézna ujjaimat, kezem is elfogyott, rozoga, tele van tűszúrásokkal és furcsa foltokkal. Fájnak az ujjaim. Mindegy, gépelni azért, ha lassan is, de bírok. Megpróbálom még egyszer, utoljára. Pötyögök két ujjal, lassan. Log-in, pass-word, stac-ca-to. Kevés az időm. Lehet, hogy nem is fogom kijavítani az elütéseket, nem baj, ha marad benne hiba, a lényeg, hogy befejezzem végre a levelem. Gyorsan fáradok, még egy utolsó bekezdés, talán... csak-csak... sikerülni fog... szundi.

december, epilógus

Aggódsz, ugye? Nyugi, engem ne félts, végre minden OK. Nálam minden OK. Kicsit hosszú lett, de itt vagy, hiszen elolvastad, hiszel nekem. Ez egy őszinte levél, nem vicc, nem beugratás. Happy end, Hollywood nélkül. Igen, kiegészítettem a saját történetemmel. Látod, én is továbbküldtem. Hozzátettem a saját sztorim, és ezentúl sokan, nagyon sokan fogják olvasni. Minél többen, annál jobban megy majd a sorom. Most már nálad az infó, rajtad múlik a hogyan tovább. Összeállt a kép, meglepődtél, el is akadt egy kicsit a szusz, igaz? Nem vagy egyedül, más is olvassa ezt a levelet, és rengeteg olvasó figyeli most a lélegzetét. Pedig nem az a fontos, hanem az, hogy mihamarabb add tovább, oszd meg! Nem fenyegetés, csak tanács. Küldjed tovább legalább öt ismerősödnek, és ne feledd, minél több emberhez jut el, annál jobb. Vegyél példát a többiekről, vegyél példát rólam! Oszd meg! Kételkedsz? Olvasd csak el még egyszer! Úgysem mehetsz sehova, szinte minden zárva van és kijárási korlátozás is van, és időd, igaz, nem sok, de van. Vegyél egy mély lélegzetet! Mondom mélyet! Ne türelmetlenkedj! Számolj lassan négyig! Kilégzés, közben számolj négyig, és utána próbáld jobban beszívni a levegőt! Ne kapkodj, nyugi! Próbáld meg még egyszer! Addig én rágyújtok egy cigire. Jólesik. Egy, kettő, három, négy. Egy, kettő, három, négy. Ne kapkodj! Mondom, nyugi!

Hogy vagy? Kis légszomj, igaz? Ne általsd magad, érezted egy pillanatra, hogy valami nem oké, tudom. Én is így voltam vele. Beszorult csak a levegő, én is ezt hajtogattam. Hiábavaló.

Megkaptad. Most már minden rajtad múlik. Elolvastad. Vegyél egy nagy levegőt! Ne várj túl sokáig! Kiknek küldöd tovább a levelet?

belégzés... kilégzés...

belégzés... kilégzés...

Petya

Teremtéstörténet

– Hogy mi? – kérdezte a nagybetűs Isten Lucifertől, a személyi titkártól.

– Jól hallottad, Uram! Megnyertük a kivitelezést!

– Beszarok!

Sok-sok évezrede már, hogy Isten újra és újra benyújtotta tervezetét az Intergalaktikus Szociális Tárca Létrehozó Osztály Szénalapú Alosztály hivatalába, de eleddig mindig lesöpörték azzal az indokkal, hogy az ötlet hagy kívánnivalót maga után.

– Most mégis miért gondolták meg magukat hirtelen?

– A lelkére beszéltem az ügyintézőnek, miután mesélt kicsit magáról. Tudja, hamar megnyílnak nekem ezek a jónépek. Megtudtam róla egy-két visszatetsző dolgot, amit ha feljebb megtudnak esetleg a fejét vehetik. Vagy egyéb általunk ismeretlen testrészét. Lényeg a lényeg, hogy sarokba szorítottam.

– Egy igazi isten vagy, Lucifer, pont ezért imádlak annyira!

– Ön hájjal kenegeti az önbecsülésemet! Igazán jól esik!

Isten és Lucifer még azon a fertályórán ellátogattak egy friss naprendszerbe, hogy nekilássanak a munkálatoknak.

– Megszereztem mindent, ami a Teremtéshez kell, nagy Uram!

– Nagyszerű! Ide rakjunk egy kis szilárd halmazállapotú szirszart, oda egy rakat gáz halmazállapotú isten tudja micsodát, erre a maradék helyre meg szórjunk egy marék sódert.

A Naptól számított harmadik bolygóra mutatott, mely addig csupán egy kopár, kies sziklatömb volt. A műveletet követően azonban zöldes-kékes árnyalattal tündökölt, ami körül áttetsző fátyol keringett.

– Legyen Föld. Az olyan pórias. Így jó lesz, nem?

– Ha megengedi, Uram. – Azzal Lucifer odahintett egy aprócska, kerek égitestet a Föld mellé. – Egy kis holdacska, olyan jól mutat majd este.

– Mi lenne velem nélküled? A kastélyomat is olyan szépen berendezted a másik naprendszerben. Van szépérzéked, azt meg kell hagyni... Na, de a Teremtés... Hol is tartottunk? Igen! A burkolat utolsó simításai... Tudod, van egy kis gond. Sajnos sosem voltam erős biológiából. Melyik is a legalacsonyabban fekvő légköri réteg?

– Ez könnyű uram! A privát szféra!

– Oh, és a termo- és sztratoszféra közötti réteget, hogy is hívják? Mindig elfelejtem...

– Menoszféra! Ahol véget ér, az pedig a menopauza!

– Hát persze, világos! Hol is tartanánk a lexikális tudásod nélkül...

Azzal alászálltak. Isten sebtiben szétválasztotta az eget és a földet, madarakat és emlősöket szórt szét, majd a homlokára csapott, ahogy meglátott a szikkadt mederben egy nyomorultul vergődő uszonyos jószágot.

– Bassza meg a vizet kifelejtettem!

Lucifer feljegyezte a leselejtezendő élőlényeket, mint a megfulladt delfint, és megkérdezte:

– Jóuram, rovarokat, bogarakat akar-e itt látni ezen a bolygón?

– Tököm tudja, számít az valamit a végeredményben?

– Ó, az Alosztály a minél részletesebb munkát díjazza igazán!

– Jó, nem bánom. Akkor legyen néhány százmilliárd lepke, hangya, meg pók.

– Máris!

– Meg darázs, szúnyog, légy...

– Biztos ez, Uram?

– Persze, úgyse én fogok itt lakni, kit érdekel?

– Igenis!

A nap végére a Jóisten felkiáltott.

– Elfáradtam, Lucifer! Azt mondom, folytassuk holnap!

– Úgy legyen, Uram! Jó éjszakát!

Az elkövetkezendő napokon serényen munkálkodtak, míg nem azon kapták magukat, lassan át kell adni a bolygót műszaki

vizsgálatra beüzemeléshez. A hatodik napon Lucifer emígyen szólt az Úrhoz!

– Az istenfáját!

– Mi a baj, Lucifer?

– Csak most néztem az apró betűs részt, Uram.

– Mit ír?

– „Minden, a Tejútrendszerben újonnan foganatosított teremtési folyamat részese kell legyen az ember...”

– Jézusom, embert is kell faragnom? Mégis mit képzelnek ezek?

– Méghozzá a saját képmására, Uram!

– Azokkal annyi baj van! Néha odasül és hót fekete lesz. A másik nem sül meg rendesen és hófehér marad. Hát ez több a soknál, én ezt nem csinálom! Nesze, itt a teremtő-szettem. Fejezd be helyettem. Holnapra terveztem a pihenőnapot, de én már ma be akarok rúgni. Remeg a kezem, mint a háborodás.

– Persze, Uram, pihenj csak le, majd én befejezem! – felelte nyájasan Lucifer.

Miután magára maradt kaján vigyorral az arcán ördögi kacaj kíséretében létrehozta az első embert a saját képére.

– Hello, én vagyok a te Urad és Parancsolód. Azt akarom, hogy szólíts Istennek, áldozz nekem és légy a rabszolgám!

Az első ember csak pislogott. Nem is értette a szót, amit hall, de ha értette, se fogta volna fel.

– Nesze, itt egy kis agy! – Azzal Lucifer a galaxis csillagöveit lemakettezve az ember fejébe passzírozott minden tudást a világon.

– Oh, hello. Örülök, hogy megismerhetem. Nem tudja, hol találom, Istent? Vagy Kronoszt? Ő még jobb lenne... Nincs éppen valami melója egy másik galaxisban? Nagy hasznomat venné, tudtommal szénalapú létrehozókat keres... Tudta, hogy az esetek kilencvenkilenc százalékában összekeverik a menopauzát a mezopauzával? Milyen érdekes! – lovalta bele magát pergő nyelvvel az ember, mire Lucifer meggondolta magát.

– Okostojás... Erre a részére nincsen szüksége az agyadnak. – Azzal kisütötte a nem kívánt receptorokat. Az ember szeme elhomályosult, tekintete egykedvűvé, semmibe révedővé vált, pont, mint azelőtt. – Úgy. Most pedig jól figyelj! Van agyad és tudod is használni, de csak amennyire én szeretném. Nem kell tudnod mindent, csak annyit, amennyivel elketyegsz itt a bolygón. Várj, adok valamit, amivel fenn tudod tartani magad!

Azzal hímvesszőt varázsolt az emberre és elnevezte férfinak. Csak azután döbbent rá, hogy nincs hova dugnia szerencsétlennek. Mialatt az ember elbűvölten játszadozott frissen kapott játékszerével észre sem vette, hogy Lucifer kibányászta egy oldalbordáját. Megsuhintotta, rálöttyintett a megfelelő fiolák tartalmából és ott termett előtte egy szőke hajú, görögdinnye lökhárítókkal megáldott lény. Nőnek nevezte el.

– Lehet, hogy nem vagyok lángész, de a stílusom akkor is kifinomult.

A férfi a nőhöz fordult, de ahelyett, hogy az előzetes várakozásoknak megfelelően megkettyintette volna, inkább agyoncsapta.

– Haver, ezt nem hiszem el! Csinálod itt nekem a selejtet! Na várj csak, finomhangollak kicsit.

Az új beállítások mellett a férfinek erősebb vágyakat adott a szaporodásra, mint a félelemre. Újra megteremtette a nőt, és várt. A férfi most már nem bántotta, helyette asszonnyá tette a nőt.

– Így kell ezt csinálni, Józsikám!

Ám a dolgok nem úgy folytatódtak, ahogy Lucifer szerette volna. Az önfenntartás nem volt tökéletes. A férfi félelme a szaporodás rovására teljesen kimúlt. A kardfogú tigrist pedig nem lehet csak úgy meghágni. Józsi a saját bőrén tapasztalta.

– Édes Istenem, ez tényleg nem lesz egyszerű...

A hatodik nap végére Lucifer bizalmatlanná tette az embert minden és mindenki iránt, ami nem ő maga. Egy rakás kódot táplált az agyukba, mintegy vezérlőfonalat a kérdéses dolgokban, s mondá nekik nyájasan, hogy bizony azt kövessék. Emígyen lett léve az ember.

Isten a bizottsági tagokkal visszatért az átadási ceremónián.

– Lucifer, mindent elintéztél, ahogy megbeszéltük? – kérdezte kezét tördelve.

– Ne aggódj, Uram! Pöpec munkát végeztem! Magad sem csinálhattad volna jobban!

– Na, azért vegyél vissza az egódból!

A vizsgálóbizottság tagjai felsorakoztak az emberek előtt, akik addigra már népes számban elszaporodtak. Megettek minden halat, levadásztak minden emlőst, megkopasztottak minden madarat. Máglyát emeltek, hogy embereket áldozhassanak, Lucife... akarom mondani Isten nevében és javára. Mások válogatás nélkül, buja örömmel egymásba furakodva hemperegtek privát szféráikban. Vágy vezérelt gondolkodásuk messzire röpítette őket az olyan légies gondolatoktól, mint különbséget tenni a homoszféra és a heteroszféra tulajdonságai között. A bizottsági tagok összeráncolt homlokkal egymásra néztek, majd feljegyezték a látottakat.

– Meg kell hagyni, igazán szép munka! Eddig egyszer sem láttunk ilyen messzemenő eredményeket emberrel. Tulajdonképpen csoda, hogy egyáltalán életben vannak! Le a kalappal ön előtt, Isten! Ugye így hívják?

– Igen! I-vel! I, mint Ilona!

– Nagyszerű! Akkor nemsokára kézhez kaphatják majd az eredményeket.

Isten és Lucifer bontottak egy-egy sört és kiültek az óceán partjára sütkérezni.

– Sosem gondoltam volna, hogy egyszer megcsináljuk. Milyen régóta vágyom erre! Isten-Isten! – Koccintottak.

– Igaz, hogy elröppent ez a néhány ezer év. Mintha csak tegnap lett volna, hogy belevágtunk. Magam se hittem volna, Uram! Volt azonban szerencsém értesülni egy másik projectről! Egy jó nevű vállalkozóról a tejút másik végében, aki képesített Szénalapú Létforma Alkotókat keres. Valami Kronosz. Meg kéne látogatnunk, nem? Ez elég jó referencia – mutatott körbe az Őskáoszon.

– Dehogyis nem, ezt a helyet úgyis kinőttük már!

– Hé Józsi – szólt oda Lucifer a férfinak – mit gondolsz, ha magatokra hagyunk, nem lesz gond később?

– Ugyan már, Uram, mégis baj lehet?

Isten összehúzta a szemöldökét, hogy jobban lássa a teremtett embert. Még pápaszemét is felbiggyesztette, s csak ekkor tette fel a kérdést.

– Te, Lucifer? Nem gondolod, hogy ezek az emberek inkább rád hasonlítanak?

– Összetéveszthetetlenek Önnel, Uram! Az utolsó kaporszakállszálig rólad mintáztam.

– Mintha annak ott szarva lenne! – bökött Józsi felé az Úr.

– Ó, már ennyi az idő? Hogy pereg, annak ellenére, hogy végtelen sok áll rendelkezésre belőle a magunkfajtáknak! Kronosz ügyfélfogadási ideje hamarosan lejár...

– Na jó, nem bánom. Menjünk! De a huncutságaidból vegyél vissza. Ki fogod húzni a gyufát! Ne feledd: ÉN vagyok a góré!

– Hát persze, hogy te vagy, Uram! Én csak az alázatos személyi titkárod vagyok...

– Elég a hízelgésből! Menjünk innen, pokolian forró az időjárás errefelé...

Mikor Isten és Lucifer felszálltak a magasba, az emberek ünnepelni kezdtek. Hosszú időn keresztül tartott, később azonban, mikor a mámor alábbhagyott, emlékezetük pedig megkopott kissé, kételkedni kezdtek egykori teremtőik létezésében. Akadtak, akik kitartottak mellettük, voltak, akik elfordultak. Mélyen magukba néztek, és arra a következtetésre jutottak, nem bízhatnak meg másban, csak saját józan eszükben. Kinek, kinek mást jelentett ez a józan ész, de a gyökere közös maradt: az „egó”. Maradt ugyan valami morzsányi bevéső dés, valami réveteg emlékfoszlány Istenről, meg Luciferről, ám idővel teljesen kikopott az emlékezetükből. Azaz, hogy talán mégse...

Ez volt hát a Teremtés igaz története. Aki nem hiszi, járjon utána!

Rétlaki Flóra

A Feketesárkány halála

– Hát újra találkozunk, mint akkor régen – hallotta már messziről a nő hangját. Fáradt és rekedtes volt, eltűnt belőle az a régi erő. Ahogy közeledtek egymáshoz, látta, hogy bár gyönyörű alakja nem változott, az arca megszürkült, a haja hófehérré fakult, és mintha arany szeme is világosodott volna. De persze tudta, hogy ez is csak az ő műve, hisz úgy alakíthatta külsejét, ahogy akarta.

– Ennek nem kell így lennie.

– Még mindig nagyon jól olvasol a gondolataimban, pedig volt idő, mikor nehezebben ment – kacagott, de ez is rekedtes volt, mint egy vénasszonyé. – Hiába, elfáradtam.

– És most mi a terved? Mit hoz a sors, amit gyakran alakítgattál? – kérdezte Zalendrion, igyekezve közelebb kerülni hozzá, de Lilātu most mintha hátrált volna.

– Pihenek. Alszom. Talán most örökké. Hacsak el nem jön egy kor, amikor a szívek szabadon szerethetnek, és nem köti őket sem a test, sem a ház, sem a külvilág. – A férfi szemében, mintha mélységes szomorúság csillant volna. Határozottan lépett oda mellé és megfogta a kezét. Az ujján lévő aranygyűrűt vizslatta és a barnán csillogó követ benne. Szomorkás mosoly suhant át mindkettejük arcán ugyanabban a pillanatban. Még maga a mosolyuk is hasonló volt.

– Nem kell így lennie, változik a világ, eltűnik a sötétség, rügyeznek a fák…

– A te világod most fényesebb lesz, az enyém akkor volt az. Túl késő már nekünk. Elfáradtam.

– Akkor pihenj meg, én vigyázok rád! – A nő ismét elmosolyodott, ezúttal volt ebben a mosolyban valami ismerős az elf számára, azt a napot idézte fel benne, a saját könyvtárában.

– Nem lehet, barátom. Sokat tettem már. Úgy hiszem, a saját boldogságom az ár, amit sokak örömeért fizetnem kellett. – Ahogy mondta, mintha megszédült volna. Az elf aggodalmasan karolta át. – Rajtad nem fog az idő, csak én tudom, hogy min mentél keresztül. De én… meggondolatlan ajándék volt az időt adnod nekem, így ennyivel több napot töltöttem magányosan, reménnyel telve, hogy legalább valamit jól csinálok.

– Nem hibáztál, sosem olyat, amit ki ne javítottál volna.

– Hibáztam, amikor azt mondtam, maradj vele. Talán most boldogok lennénk, ha nem teszem, így viszont szellemeket kergettél és megfájdult a szíved. Én pedig…

– Még nincs vége. – Lilātu felkacagott.

– Persze, hogy vége van. A mágia gyengül a világban, a gyökerét pusztítottuk el, még akkor is, ha mérgezett volt. – Félrenézett, mintha valami végtelenül szomorú jutna eszébe, azután folytatta, a távolba meredve. – Úgy távozom ebből a világból, ahogy őseim tették, azon a helyen, ami oly kedves a szívemnek. Segíts fel, repülni akarok, még utoljára! – Zalendrion nem szólt, magához vonta és szorosan ölelte tovább.

– Most nem hagyhatom.

– Sohasem mondhatod meg nekem, mit tegyek, most sem! – A nő felemelte a hangját, és hirtelen már újra a hatalmas Feketesárkány volt, s az elfet fellökte. Retteneteset üvöltött a csillagos éjszakába és szárnyra kapott. Utoljára körberepülte, a tájakat, ahol ideje nagy részét töltötte, vetett egy pillantást a hősökre, akiket felemelt, azután a szülőfaluja fölé ereszkedett, körözve lejjebb és lejjebb, hatalmas árnyékot vetve a sötétben alvó házakra.

Amikor az erdő felé vette az irányt, tisztában volt vele, hogy egy bagoly követi, számolt ezzel és úgy gondolta ez egészen megnyugtató. Azon a tisztáson landolt, ahova életében legelőször, most sem ügyesebben, hisz akkor még túl keveset tudott, most már túl sokat, és a fáradtság kisöpörte alóla a lábait. A bagoly mellette szállt le, és ismét önmagává lett, Zalendrion volt, aki mellé lépett.

– Nem hagylak egyedül. Túl sokszor tettem már – suttogta és az összekuporodott sárkány mellé ült. Ő felemelte hatalmas fejét és orrát az elf arcához dörgölte, Zalendrion pedig tudta, mégis örül annak, hogy vele van élete utolsó perceiben. Végül a fejét a férfi ölébe hajtotta, és halkan morgott, mintha csak dorombolna, mint egy macska. Orrlyukain át füst távozott, és tekintetét még utoljára a mélybarna szempár felé fordította, amelyet most könnyek áztattak.

És ezt látva a Feketesárkány örökre becsukta a szemét.

Jávorszki András

A tévéműsor, ami majdnem kinyírta a Star Warst

Tudom, nem én leszek az első, aki a híres űropera sorozat egy nagyon-nagyon különleges – nem véletlen a túlzó jelző – kiadásáról ír, de mert azt vettem észre, hogy a kérdéses filmet sokan még ma sem ismerik (amiért tettek is bőszen, erről majd mindjárt), így megragadom az alkalmat, hogy körbejárjam a Star Wars széria egy hírhedt darabját, a Holiday Specialt. Higgyétek el, érdemes megismerkedni vele, és legalább egy alkalommal nyakig merülni a piszokban.

George Lucas, aki áldását adta erre az egészre, azt nyilatkozta már jó néhány évvel ezelőtt, hogy kalapácsa ugyan van, elég ideje és lehetősége azonban nincs, pedig szívesen venné a fáradtságot, hogy személyesen verjen szét minden egyes videókazettát, ami az imént említett tévéműsort tartalmazza. Boldog VHS korszak… az internet ugyanis nem felejt, így miután jó tizenöt éve először felkerült rá a Holiday Special, azóta hiába törlik sebtében a különféle videómegosztó oldalakról, mégis újra meg újra felbukkan. Igaz, a Youtuberól például nem tudják eltüntetni, ott jelenleg is megtekinthető, persze az is lehet, hogy a rendező fáradt bele a szélmalomharcba.

A bolti forgalmazásig természetesen nem jutott el; Lucas, miután az iszonyattól hüledezve nézte végig az adást, máris telefont ragadott, és valószínűleg a helyére sem tette a kagylót addig, amíg a kópiák gyártását le nem állították, de azt is el tudom képzelni, hogy kétségbeesve rohant be a stúdióba, és ott a saját kezével tépte szét a szalagokat. Viszont sokan rögzítették kazettára Amerika-szerte akkor, 1978 késő őszén, ezekhez a példányokhoz a rendező pedig magától értetődően nem fért hozzá, így maradtak fenn a mai napig elérhető példányai. Mindezek tudatában máris felmerül a kérdés az emberben, hogy miért, tényleg annyira szörnyű ez a műsor? A válasz röviden: igen. Hosszabban: még annál is rosszabb. Nem az a tipikus szombat esti kellék, ami tökéletesen működik egy-két sör társaságában. Inkább amolyan party-kiegészítő, ami haverokat és bizonyos mennyiségű alkoholt mindenképp igényel, hogy aztán harsány röhögés kíséretében nézhetővé váljon.

A filmkészítésnek, a szórakoztatásnak, és úgy egyáltalán a jó ízlésnek egy olyan mélyrepülése ez, ami – ha a dolgok egy kicsit

is másképpen alakulnak – könnyedén kicsinálhatta volna a szériát, és akkor nem készül el se A Birodalom visszavág, se A Jedi visszatér, sem az előzményfilmek, nem beszélve a számtalan könyvről és játékról. Amennyiben a kazettákat kiadják, és a műsor újra meg újra adásba kerül, az bizonyára alaposan megtizedelte volna a mozifilm rajongóit, később pedig jó eséllyel nem akad stúdió, amelyik egyetlen centet is ad olyasmire, aminek a forgatókönyvén a Star Wars cím díszeleg. Ma valószínűleg úgy emlékeznénk rá, mint egy jól sikerült retro sci-fire, ami talán lehetett volna több is, de a saját hülyesége miatt egy rövid, dicsőséges repülést követően beleállt a földbe, hogy többé fel se tápászkodjon onnét.

1977 nyarán a később Egy új remény címen újra keresztelt Csillagok háborúja letarolta a világot. A film világhódító útja ismert, így ennek a részleteibe most nem mennék bele, a lényeg, hogy lehet szeretni, vagy nem szeretni (ez nálam nagyban függ attól, melyik epizódról van szó), de közhelyjel élve tény, hogy a Star Wars megkerülhetetlen mérföldkővé vált a filmkészítés

történetében. Bár a marketingszemlélet, miszerint „Annyi bőrt húzzunk le mindenről, amennyit csak lehet" a hetvenes években még közel sem volt olyan jól kidolgozott, mint manapság, de azt a bizonyos közmondást a meleg vasról, és annak ütlegeléséről már akkortájt is ismerték. Ennek szellemében született meg, és ment le a CBS csatornán 1978 novemberében a Holiday Special. Mindössze egyszer, és soha többé.

A műsor elején, akárcsak a mozifilmben, felcsendül John Williams klasszikus zenéje (majd később újra, de abban nincs köszönet), aztán egy harsány férfihang üvölti a nézőknek a hatvanas-hetvenes évek varieté-showinak stílusában, hogy „Han Solo szerepében Harrison Ford" és így tovább. A kerettörténetet Chewbacca családja szolgáltatja, akikhez a jól ismert wookie tart hazafelé Han társaságában, csillagrombolók elől menekülve. Chewi hozzátartozói – a felesége, a fia és az apja – eközben készülnek az úgynevezett Fény-ünnepre, ami ránézésre ilyen karácsony-hálaadás-szerű hibridnek tűnik. A sztori első problémája már a kezdést követő percekben kikristályosodik, néhány hörgést és üvöltést követően ugyanis rá kell jönnünk, hogy feliratot bizony nem fogunk kapni a wookie család tagjai közt lezajló kommunikációhoz, így maradnak a túljátszott gesztusok és fejrázások. A szerencsétlen néző ezekből kísérelheti meg kitalálni, miről van szó éppen. Nem állítom, hogy a film első negyedóráját úgy végig ülni, hogy közben vég nélkül hallgatjuk ezt a kakofóniát a világ legbrutálisabb kínzása, de igazán meg tudom érteni, ha valaki már itt feladja az egészet, és inkább egészen másba fog bele.

A wookie-család, amíg az ünnepségre készülődik, tévét néz. A Holiday Special nyilvánvalóan így akart reflektálni önmagára, vagy csak a készítőknek nem volt jobb ötletük, nem tudni.

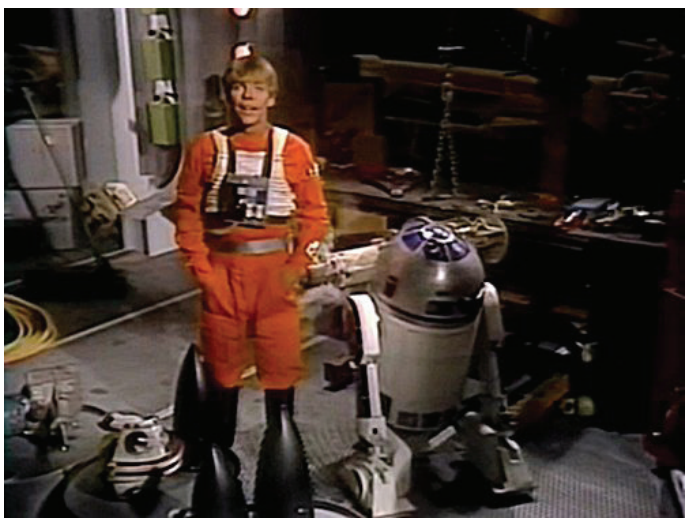

Van itt minden. Ízléstelenül ripacs főzőműsor, ami annyiban autentikus, hogy egy főzőműsor nem is nagyon lehetne másmilyen. Unalmas, de legalább hosszúra nyújtott artista bemutató, majd a korszak sitcom sztárja, Bea Arthur is énekel nekünk egyet Mos Eisley bárjának díszletei között. A csúcspont (vagy mélypont, ez megítélés kérdése) azonban egyértelműen az, amikor Chewi apja, elunva a várakozást, a fejére húz egy fodrászbúra-szerűséget, és végignéz, illetve hallgat egy buja telefonszex-monológot a flitteres ruhába bújtatott Diahann Caroll énekesnő előadásában.

Később befutnak a lázadókra vadászó birodalmiak is, és miközben hőseinkre, Han Solora és Chewbaccára várnak, ők is leülnek tévézni. Az egyetlen, valóban nézhető eleme a műsornak egyébként az, amelyikben Bobba Fettet láthatjuk egy animációs kisfilmben; ez tényleg nem rossz, mai szemmel nézve kicsit ugyan avítt, de azt a színvonalat, amit a hetvenes években várni lehetett egy rajzfilmtől, problémáktól mentesen hozza, kár, hogy rövid. Amikor pedig a wookie-család otthonában már teljes a csapat, és a Birodalom rosszfiúit is elintézték egy arcpirítóan béna akciójelenetben, akkor jön szegény Carrie Fischer, akit az isten tudja, hogyan vettek rá a soron következő jelenetre, majd énekelni kezd, nem is akármit. A fentebb említett John Williams főtémára ad elő egy dalocskát. Ha bárkiben felhorgadt volna valaha a kérdés, hogyan hangozhat ez a zene, miután dalszöveget írtak rá, most megkapja a választ. Amikor ezen is túljutottunk, akkor megcsodálhatjuk, ahogy a wookiecsapat belesétál egy, az űrben ragyogó fénygömbbe, és a végén még a két ismerős droid is beköszön, hogy senki ne maradjon ki a nagy egészből.

Érdekes, vagy inkább vicces, hogyan álltak hozzá később a szereplők ehhez az egészhez. Mark Hamill a legegyszerűbb megoldást választotta, azóta sem hajlandó beszélni róla. Harrison Ford pedig egy 2006-os interjúban azt állította – természetesen némi humorral körítve –, hogy nem emlékszik a forgatásra, mi több, valószínűleg nem is játszik benne. Persze dehogynem, hiszen ott van, hosszú perceken keresztül csodálhatjuk az arcára kiülő agóniát, ahogy görcsösen próbálja megállni a helyét ebben a rettenetben. Feltehetőleg ő már a forgatáson érezte, mibe tenyerelt, de nem tehetett ellene semmit, kötötte a szerződés. Carrie Fischer volt az egyetlen, aki nyíltan felvállalta, hogy igen, ezt megcsinálta, de ő sem nézte újra soha. Annyit fűzött még hozzá, hogy akkor dobja be a lejátszóba, amikor szeretné, hogy a vendégei végre hazamenjenek.

A Star Wars: Holiday Special okkal nem mondhatott magáénak széles rajongótábort éveken keresztül. Mára – hála az internetnek – persze jelentősen megnövekedett a nevetve szörnyülködők száma, de még így is inkább a rétegfilm kategóriába

tartozik, a keményvonalas rajongók szemében viszont továbbra is akkora métely, aminek a létezését is tagadják. Egyértelműen spin-offnak, vagyis mellékszálnak indult, még ha bő négy évtizeddel ezelőtt talán nem is ismerték ezt a kifejezést, ám félreérthetetlenül egy kegyetlen baklövés, masszív trash-élmény lett belőle, amely jelző már akkortájt sem igényelt különösebb magyarázatot. Olyan film ez, ami felett Ed Wood szelleme lebeg, az pedig még nem rajongói szemmel nézve is végtelenül szomorú, hogy egy ilyen ikonikus sorozathoz tartozik.

Ha el kellene dönteni, hogy a Holiday Special, vagy a törökországi filmgyártás égisze alatt leforgatott Dünyayi Kurtaran Adam (amit leginkább a „Török Star Wars" címkével illetnek szerte a világban) a rosszabb, akkor a versenyből egy kis előnnyel még mindig a török csoda kerülne ki győztesen, bár azt eleve nem SW filmnek szánták, ám elmúlt évek alatt, akarva-akaratlanul mégis betagozódott a szériába. Csak annyiban Csillagok háborúja, hogy ellopkodtak Lucas mozifilmjéből pár jelenetet, a többit pedig saját ötlet alapján hozták össze, mondanom sem kell, szintúgy vállalhatatlan minőségben. Erről a kartonpapír és alufólia díszletek és jelmezek, valamint a logikátlanul bevágott, random jelenetek, és a jobbára követhetetlen történet tanúskodnak minden szónál ékesebben. A törökök szuperszemétjétől jobbnak lenni viszont aligha teljesítmény, főleg egy Star Wars film esetében. Annál még egy mosóporreklám is élvezhetőbb, legfeljebb nem olyan vicces. De a Dünyayi Kurtaran Adam már egy másik elborzasztó történet ebben a messzi-messzi galaxisban, amiről később majd szintén ejtek néhány szót.

Próbagoblin könyvek – gondoltad volna?
Már NYOLC megjelent novelláskötetünk van!

Olvasnivaló Craz, Novák Gábor, Chris Kelvin, Bökös Borbála, Sren Tilesh, Jimmy Cartwright, Sági Veronika és Kristálysólyom tollából.
Ha nem olvasod el, nekünk akkor is nyóc! :)
A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

jocker

Havas-hideg pillanatok

Téli diaképek…

Hideg erdőben
Vagyontalanság az úr!
Meztelen bokrok.
*
Szorgalmatosan
Perceg a létnek szúja.
Vad hideg… közelg.
*
Lilás égbolton
Rózsaszín felhők úsznak.
Éj-hideg támad.
***

Zúzmarás bokor
Alatt vaddisznó turkál.
Föld kemény, fagyott.
*
Megfagyott hóban
Vaddisznó lépte zajos.
Már köd is leszállt.
*
Az árválkodó varjú
Egyedül gubbaszt.
Szántás megfagyott.
*
Tövises kóró
Hómezőn árválkodik.
Varjú ücsörög…
*
Kertek alusznak,
Ráncosan havas részek…
Kutya lábnyomok.
*
Gyorsan közeleg
Hideg, hóviharos est.
Kutya-víz fagyott.
*
Madárrajok a
Jégen tanyáznak. Trilla.
Est! Hirtelen csend…
*
Didergő madár.
Jégcsapok nem könnyeznek.
Hóság ül ágon…
***

Hófehér ólban
Két kutya összebújik.
Hó nagyon esik.

Vecsés, 2016. december 20. – Kustra Ferenc – téli dia felvételek 3 részben, senrjú csokorban írva.

csabi669

Már teljes lendülettel festeget…

Már teljes lendülettel festeget,
ecsetjét karmazsin tégelyekbe mártja,
s húzza a hervadó virágok felett.
Nézzétek, milyen biztos
minden egyes mozdulat,
oly könnyed, oly könyörtelen:
kezével szépséget, s
egyben halált hűen osztogat.
A bágyadt lombra éppen
csak rálehel,
irtóztató és hízelgő a hangja:
meghalsz – jól tudom,
de előtte még szép leszel.

Mortelhun

Füstös - rímes

Bodorodik - gomolyog,
szél szájában mosolyog.

Nap fényében táncot jár,
messze még a láthatár.

Éjsötétben parázslik,
levegőt kap, szikrázik.

Kormot köhög, kékeset,
pipát szívtam, így esett.

edwardhooper

S lőn…

Énekünk szárnyra kell,
Áttöri a Mindenség
Ősrégi szövetét.
Lelkünk fényei ismét
Útra kelnek, s kezünkből
Az időtlenség magjai peregnek.
Elvetjük sötét anyagunk,
Sötét energiánk fellobban újra.
S a kihunyt csillagok peremén
Egy új kezdet regél,
Egy új kezdet dalol.
S lőn Világosság! S lőn Remény!

Mortelhun

Meggymagos

Egy kormos város ázott peremén
Két apró meggymag gurul, te meg én
S közben eső csurran az ereszen
Égből csöpögő tiszta szerelem.

edwardhooper

Hold

Sivár e föld,
Terméketlen por,
Hová érkeztünk.
Lábnyomunk millió évet
Kibír a Holdon.
S ha széttépi a gravitáció,
Lábnyomunk pora
A napszéllel repül tova.

Seth

Várlak

Várlak.
Milliárdnyi idő óta egyre csak várlak.
Holnap már talán
Egy új világ köszönt Ránk
Ezernyi kis halál torkunkban zihál!
Ezernyi kis halál után
Ezernyi élet vár,
Hogy Rád találjak, hogy Rám találj!

Szentes, 2021 tél

Anonymus R. Chynewa

Otthoni vita

Bit, bájt data, file...
Gépnek élni nem muszáj!
200 gigás winchester...
Messze van még Szilveszter!
1 gigás memória,
Mit akar a fúria?
Csupán annyit, azt hiszem,
Kapcsoljam ki hirtelen!
Még mit nem!

2006.06.07.

jocker

Vezérfény...

Harcos léptekkel
Taposom életösvényt.
Vezérfény nincsen.
*
Harcos gondolat
Lehet vezércsillagom.
Vezérfény minek?
*
Könnycseppem gördül.
Lelkem lökte arcomra.
Vezérfény segít?
*
Könnyektől látok,
De mintha ködben lennék.
Vezérfény ködben?
*
Szél tépi hajam,
Egész életben kócolt…
Vezérfény elbújt?
*
Könny-ködben megyek,
Araszolok halálig.
Vezérfény kihuny?

Vecsés, 2019. július 11. – Kustra Ferenc – íródott: senrjú csokorban.

Krómer Ágnes

A tél kapujában

Tudod, már újra vége lett a fáradt az ősznek,
már lehullott az összes megsárgult falevél.
Ha engem keresnél, tudod, most is hiábavaló.
Tudjuk, a kertek alatt sátrat bont már a fagy,
nézd, milyen szenvtelen, mégis olyan mohó.
Csak kavicsok vagyunk, amit régen eldobtak.
Porszemek lettünk, ami fáj már a szemednek.
Kint talpunk alatt sírva reccsent a hideg a hó.
Ha majd elolvad, tavasz ébredhet szívünkben.
Mi megyünk, nem repül a szánkó, szárnyalunk?
Szüntelen dobban a szív testünk templomában,
majd otthon a félhomályban átölelhet a nyugalom.
Már nem rohan utánunk kóbor eb, sem éhes róka,
keserű mondóka most sem hagyja el szánkat, fájna.
Nincs kétség, télbe vész ma is ez a rút csillagos éjjel,
csak egymást szeretni ne felejtsük el, most még ne.
Ha váratlanul tavasz kopog, elmúlik egy szürke hajnal,
mi már nem élünk többé zajjal, neszre sem figyelünk.
Mi csak tovább ballagunk keresztül kietlen vad tájakon,
ne felejtsük el, egymás farkasai most sem mi vagyunk.

·A·TALBOT·